

6444 1924 К.6444

НОВЕ № 22 МИСТЕЦТВО

На десяти роковини Жовтня

1927.

Зак
Індустріалізації

мусить бути
в кожного
трудящого
СРСР

Позику індустріалізації випущено на 200 міл. карб. реченням на 10 років.

На позику індустріалізації 4 рази на рік розігруються виграші від 100 до 25.000 карб. в сумі рівній 6% суми всієї позики. За 10 років буде розіграно 734.800 виграшів на 96042000 карбованців.

Крім того позика індустріалізації дає 6% на рік купонами.

Реалізацію позики за випускним курсом—24карб. за облігацію вартості 25 карб. на виплату, для індивідуальних передплатників на 4, а для колективних на 7 місяців, переводять з 1-го жовтня по 15-го листопаду 1927 року всі каси НКФ, центральні банки й філії, місцеві кредитові установи й ощадні каси.

Перший тираж виграшів—28 грудня 1927 року

КРАСВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телеф.: 20-96 і 15-85

1-й
ім. К. ЛІБКНЕХТА
вул. К. Лібкнехта
Каса з 5 год.

2-й
ім. КОМІНТЕРНА
вул. 1-го Травня
Каса з 4 год.

3-й
ЧЕРВОНИЙ МАЯК
Сергієвський майдан
Каса з 4 год.

4-й
ім. К. МАРКСА
вул. Свердлова
Каса з 5 год.

5-й
ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО
вул. Свердлова
Каса з 5 год.

В робітничих
районах
6-й
„ЖОВТЕНЬ“
вул. Жовтєвої Ре-
волюції. № 32
(кол. Москалівська)

7-й
ПРОЛЕТАРІЙ
(кол. Современный)
ріг Кладовищенської
та Гіівської вулиць
Каса з 4 год.

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівтірка 1 листопада

Б о й о в и к ДВА Держкінпром
Г р у з і ї
М И С Л І В Ц І

СЕКРЕТ КРАСИ

весела комедія

за уч. Річарда Товмедж

Найкращий фільм

Дугласа Фербенкса

БАГДАДСЬКИЙ
ЗЛОДІЙ

4-я Серія БОГИНЯ 4-я серія
ДЖУНГЛІВ

КАФЕ
Ф А Н К О Н І

1, 2, 3

ПАНИ
СКОТІНІНІ

4, 5, 6

НАПОЛЕОН
Г А З

РОБІН
ГУД

НАМУС

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

РИМАРСЬКА, 21

Телефон 1—26.

Вівторок 1 Листопаду **Серія Б.**

А І Д А

Опера на 4 дії 7 карт.

Четвер 3 Листопаду **Серія Д**

ЄВГЕН ОНЕГІН

Опера на 3 дії 7 карт.

Субота 5 Листопаду
генеральна проба

В И Б У Х

Середа 2 Листопаду **Серія Г.**

ЧІО-ЧІО-САН

Опера на 4 дії

П'ятниця 4 Листопаду **Серія А**

Ф А У С Т

Опера на 5 д. 9 кар.

Неділя 6, Понед. 7 Лист.

В И Б У Х

Вхід по розд. теат. квит.

Х А Р К І В

**ДЕРЖАВНЕ
КОНЦЕРТОВЕ
БЮРО**

ДРУГИЙ

ПОЗААБОНЕМЕНТНИЙ

КОНЦЕРТ

СЕЗОН 1927-28 р.

**ТЕАТР
ДЕРЖАВНОЇ
ОПЕРИ**

**ВІДБУДЕТЬСЯ ЗА УЧАСТЮ
ЗНАМЕНИТОГО ЕСПАНСЬКОГО ПІЯНІСТА**

ЖОЗЕ ІТУРБИ

Стежте за афішами

**ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібкнехта 9
Тел. 1—68.

**ВІВТОРОК | СЕРЕДА
1 | 2**

ЛИСТОПАДУ

**ЧЕТВЕР | П'ЯТНИЦЯ
3 | 4**

ЛИСТОПАДУ

**СУБОТА | НЕДІЛЯ
5 | 6**

ЛИСТОПАДУ

Початок о 8 год. веч.

ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН

Драма на 13 епізодів

ВИСТАВИ НЕМАЄ

Проби Жовтневої вистави

ЖОВТНЕВІ ВИСТАВИ

Квитки продають з 11 до 2 год.—від 5 до 8 год.

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

ДЕРЖАВНИЙ
ХАРКІВСЬКИЙ
ТЕАТР

(Вул. Панцерн. Потем.
№ 82)

Тел. 35-84.

ПОЧАТОК о 8 г. веч.

ПІСЛЯ КІНЦЯ
ТРАМВАЙ №№ 4, 5, 6

Каса відчинена від
11—2 та 3—5 г. веч.

ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ
СУБОТА | 5 | ЛИСТОПАДА
РЕСПУБЛІКА
НА КОЛЕСАХ

П'ЄСА НА 3 ДІЇ (12 одм.) Я. МАМОНТОВА
Постановка А. ЗАГАРОВА. Оформл. сцени
худ. МАГНЕРА. хореогр. Н. ШУВАРСЬКОЇ

Неділя 6-го, Понеділок 7-го листопада

БАНКРОТ

П'ЄСА НА 5 ДІЙ (15 одм.) С. ЛІВІТИНОЇ
Переклад Ю. СМОЛИЧА
Режисер Л. КЛІЩЕЇВ. Оформ. сцени
худ. МАГНЕРА

РУССКИЙ ДРАМАТИЧЕСКИЙ ТЕАТР

ПОМЕЩЕНИЕ
ГОС. ЕВР. ТЕАТА

бывш.

Малый Театр
Харьк. Набережн. 6
Тел. 35-54

1, 2 и 3 ноября

ИВАН КОЗЫРЬ И ТАТЬЯНА РУССКИХ

4 ноября

ГОРЕ от УМА

5 и 6 ноября

ЛЮБОВЬ ЯРОВАЯ

Директор И. С. Вейнберг Главн. Администратор
Администр. Я. Подольский Георгий Бунин

У. С. С. Р.

:: ХАРЬКОВ ::
Зимний Сезон
1927/28 года

НАЧАЛО
СПЕКТАКЛЕЙ
РОВНО
в 8 час. веч.

После 3-го
сигнала вход
в зрительный
зал закрыт
::: для всех :::

ПЕРШИЙ
держав.
театр для
ДІТЕЙ
вул. СВЕРДЛОВА, 18

ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ 1927-28 РОКУ

Середа 2 листопада

ДЯДЬКОВА ТОМОВА

П'єса на 3 дії за БІЧЕР-СТОУ

Постановка І. КРИГИ

Худ. оформлення Г. ЦАПКА

Музика Ю. МЕЙТУСА

Танки КУПФЕРОВОЇ

Диригент ЛЕВАНКОВСЬКИЙ

Х
Т
А

ИЗДАТЕЛЬСТВО

„ТЕА-КИНО-ПЕЧАТЬ“

Ленинград, Пр. 25-го Октября, 28, тел. 582-26 и 2 31-41

РЕДАКЦИЯ

ТЕАТРАЛЬНО-МУЗЫКАЛЬНОГО
СПРАВОЧНИКА на 1928 год

(4-й год издания)

просит всех артистов, музыкантов, театрально-музыкальных деятелей, заведующих музыкально-театральными производственными мастерскими, настройщиков и прочих, дать сведения о себе, о своих предприятиях и учреждениях и о театрально-музыкальной жизни города для бесплатного помещения в „Справочнике“

Присылка сведений не позднее 15 ноября с. г.

Выпуск „Справочника“ — около 10 декабря

Цена в переплете по подписке с доставкой и пересылкой (при высылке денег) — 1 р. наложенным платежом 1 руб. 30 к. За границу вдвое. = Сведения и заказы направлять в Редакцию „Справочника“ — Ленинград, 8.

Ул. Союза Печатников, 19 кв. 4, тел. 109-12)

Ив. Ив. ПОКРОВСКОМУ

**КИЇВСЬКА
ДЕРЖАВНА АКАДЕ-
МІЧНА ОПЕРА**

Телефон: № 3—88, 18—66

Вівторок 1 листопада **Серія А.**

Євген Онєгін

Опера на 3 дії, 7 к.

Четвер 3 листопада

Тарас Бульба

Опера на 5 дій, 7 к.

Субота 5-го та Неділя 6-го
листопада

Закрита вистава

Середа 2 листопада

А І Д А

Опера на 4 дії

П'ятниця 4 листопада **Серія Б.**

А І Д А

Опера на 4 дії

Понеділок 7-го листопада

І С К Р И

Опера на 4 дії, 5 к.

**ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

Ім. І. ФРАНКА

Директор театру
І. Грузінов

Гол. адміністр.
Н. Радлевич

Адміністратор театру
Л. Левченко

ТЕАТР ім. ЛЕНІНА (Київ, майдан Спартак № 2
Телефон 8-55)

Вівторок 1-го, П'ятниця 4-го листопада

СОН ЛІТНЬОЇ НОЧИ

Середа 2-го, Четвер 3-го, Субота 5-го листопада

ДЖУМА МАШІД

Понеділок 7-го листопада

ЛЮБОВ і ДИМ

2-го та 4-го листопада закрита вистава для учнів ЛКСМУ

**ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ТА ВИМАГАЙТЕ
ІЛЮСТРОВАННИЙ ТИЖНЕВИК
„НОВЕ МИСТЕЦТВО“**

вид. Відділу Мистецтв УПО

Журнал містить статті в справах театру, образотворчого мистецтва музики, кіно, поезії, фейлетони, рецензії, мистецьку, хроніку і програми всіх Харківських театрів

Передплата на 1 рік 8 карб. — коп.

„ „ 1/2 4 „ 25 „

„ „ 3 міс. 2 „ 25 „

Ціна одного примірника 20 коп.

Редакція і контора: Харків, вул. Карла Лібкнехта, № 9. Телефон № 1—68.

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:

Харків, вул. Карла

Лібкнехта, б. № 9.

Телефон № 1-68.

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 22 (63)

1 Листопада

1927

За федерацію художників

Наявність двох великих асоціацій— АХЧУ й АРМУ—а також кількох об'єднань художників українського образотворчого мистецтва, як ОСМУ (об'єднання сучасних мистців України), „общество кастанді“ в Одесі, „Одеское общество художников“—свідчить про буянню творчих сил в цій галузі мистецтва.

І коли недавно ще ставилося завданням зібрати й організувати розпорошені художні сили, об'єднавши їх на певній політичній установці й певній формально-художній платформі, то зараз ми вважаємо цей процес майже завершеним. По за об'єднаннями й асоціаціями, згаданими раніш, лишилися тільки поодинокі мистці. Але ці художники, за виключенням мабуть одного А. Петрицького не являють собою великої творчої індивідуальності, а тому їх неорганізоване перебування за об'єднанням не є так вже велика втрата для образотворчого мистецтва України.

За останні два-три роки переведено кілька виставок окружного й всеукраїнського масштабу. Виставки показали нам не тільки формально художні досягнення мистців і а також виявили той факт, що наші художники ідуть в ногу з часом. Відкинуто естетизм і безпредметність, а натомість прийшла революційна тематика. Художник образотворець і пластик стає будівничим, активним чинником сучасності і вже невід'ємною частиною в загальному процесі будівництва соціалістичної культури. Правда цього не можна сказати про деякі групи місцевого характеру, але з часом і там дух сучасності перемаже важку атмосферу дореволюційних часів.

Асоціації об'єднали кращі художні сили українського образотворчого мистецтва, що формально-художній бік їх творчості глибоким корінням зв'язано з кращими традиціями дореволюційного українського мистецтва. Тут саме до речі треба-б було категорично заперечити ті невірні, помилкові й шкідливі твердження, які виникли не на ґрунті детального й серйозного вивчення минулого українського образотворчого мистецтва, про те, що наше мистецтво тільки після революції з'явилося, а в минулому, мовляв, ми маємо в цій галузі пусте місце. Такі думки (на жаль вони попали навіть у пресу) можуть виникнути тільки у людей мало компетентних в питанні українського образотворчого мистецтва, що вони більш як дореволюційного віку не можуть означити йому. Не місце зараз доводити помилковість таких тверджень бо це питання потребує детального висвітлення в низці спеціальних статей. Ми торкаємося його тут лише до речі, тільки для констатації хибних поглядів.

Життя кожного живого організму— боротьба. Борються між собою, за свій вплив на сучасного художника й наші асоціації. Але є боротьба, і боротьба. Ми завжди вітаємо всяку нову й сміливу думку і завжди признаємо рацію за тими, хто намагається перевести її в життя, будиши переконаним в своїй правдивості. Коли запанує „мир і благоденство“ в образотворчій галузі, тоді ми примушені будемо констатувати з жалем наявність ознак розкладу й занепаду живої думки. Але є боротьба, що виходить за межі етики, це вже не боротьба ідей, переконань, а брудне барахтання в

особистих якостях того або іншого індивіда, а то й цілої організації. Така боротьба не припустима, вона обсолютно не веде до позитивних наслідків і в жодному випадку не сприяє розвиткові образотворчого мистецтва.

На жаль доводиться констатувати в нашій дійсності ознаки саме такої боротьби. Ми не будемо говорити про причини її виникнення: для нас вони майже у всіх випадках ясні. Ми будемо ставити питання про уникнення надалі цих причин. Треба розчистити шлях, давши можливість нашим художникам і цілим організаціям проводити творчу роботу в обстановці дружнього співробітництва, направити творчу енергію їх на створення культурних цінностей, що їх вимагають від наших художників маси споживачів.

На нашу думку єдиним правдивим і доцільним з усіх боків засобом створити дружню атмосферу співробітництва художників буде утворення Всеукраїнської Федерації образотворчого мистецтва.

Доповіді у Відділі Мистецтв НКО керівників двох основних образотворчих угруповань АРМУй АХЧУ переконали нас,

що утворення такої федерації на часі. Це признають також і обидві згадані асоціації. Перед нами зараз отже стоїть завдання вже практичного переведення цього принципу, обдумавши ретельно самі форми федерації. Трудно зараз передбачити ці форми, їх встановить конференція представників всіх угруповань, що її треба скликати на нашу думку зараз після Жовтневих свят під час Всеукраїнської виставки образотворчого мистецтва в Харкові.

Можливі на нашу думку дві форми федерування. Перша—федерація асоціацій і об'єднань, що зараз існують, і друга—федерація окремих напрямків і течій образотворчого мистецтва. Перша форма захоче наявні організації в тому стані в якому вони перебувають зараз. Друга—їх розформовує: кожна асоціація і об'єднання виділяють художників за їхніми напрямками, і в федерацію об'єднуються поодинокі течії художників. Які рішення будуть ухвалені конференцією не будемо зараз передбачати. Хай цю справу рішать самі художники. Держава з свого боку мусить піти на всемірну піддержку цієї ідеї й допомогти мистцям перевести її в життя.

Театральний фронт перед Жовтневим десятиріччям

Коли порівняти якусь типову виставу нашого дореволюційного театру з тим, що ми бачимо зараз у „Березолі“ і в кращих провінціальних театрах, то можна констатувати, як безперечний факт, переродження українського театру, на протязі революційного десятиріччя: новий репертуар, нова метода виконання, нові кадри акторів, новий масовий глядач.

Певна, річ, що поза цим переродженням лишилося ще не мало лиць наших театральних присмерку, що доспівають та догочають свій вік по різних закутках широкого Радянського Союзу. Ясно також, що не всім подобається це переродження, і серед радянського суспільства не раз можна зустріти поважних громадян, що воліли б знов побачити на чолі українського театру М. Садовського з „Гетьманом Дорошенком“, як найвищим досягненням нашого національного мистецтва... Що

ж це цілком натурально: не кожен потрапить за переможною колісницею життя. Нехай доспівають своїх пісень ті, що лишилися позаду: їм не зупинити переможного ходу нових мистців, нового господаря життя.

Нехай доспівають.

А тим часом наш театральний яктив ще ширше розгорне свій фронт, ще дужче напружить пульс свого молодого життя. І майбутній історик, коли він не буде замороженим педантом, з радісним хвилюванням відживить у своїй уяві образи тих ентузіастів, що своєю енергією, своїм хистом та безоглядою відданістю справі поборолі наш театральний присмерк і утворили яскравий ранок. Саме таким-молодим, ентузіастичним—уявляється наше театральне життя останніх десяти років, коли подивитися на нього в історичній перспективі. Саме на ці роки припадає друга (після 80-х р.р. 19 ст.). Кульмінаційна

точка в діалектичному розвитку нашого театру.

Певна річ, що цим самим ні в якій мірі не заперечується негативні риси українського театру 1917-27 р.р.: українізований репертуар, механічне застосування московських театральних форм (у провінційальних театрах), невитриманість мистецьких принципів у окремих театрах та постановках, одірваність, одглядачів і т. інш. Зараз в урочистий момент Жовтневого десятиріччя, коли в уяві проходить лише те, що залишиться в скарбниці віків, не хочеться зупинятися на цих окремих сторонах нашого театального життя: це справа наших буднів, а сьогодні—наша парада.

До цієї паради наш театральний фронт вирівнявся в розумінні своїх мистецьких завдань під прапором реалізму. Перед початком сезону цей термін написали на своїх знаменах керівники всіх наших державних драматичних театрів (див. „Нове Мистецтво“, 1927, № 18). Таким чином, на десятому році революції ламана лінія нашого театального фронту ніби-то вирівнюється в суцільний реалістичний напрям. Ясно, що це робиться під безпосереднім натиском з'організованого, масового глядача. І тому нема нічого дивного в тім, що до такого однотипного висновку приходять театри різних (до цього часу) мистецьких настановлень і різних мистецьких ресурсів. І якби це був традиційний реалізм, то таке „рівняння направо“ означало б лише здачу революційних позицій.

Але реалізмів багато. І коли наш театральний фронт на сьогодні вирівнюється під знаком реалістичного мистецтва, то це ще зовсім не значить що зараз наші театри рівнозначні своєю культурою і своїм напрямком. Ні, ми дуже далекі від такої одноманітності. Річ у тім, що кожен сучасний театр по своєму визначає реалізм і своїм шляхом приходять до нього. Одні приходять до сучасного реалізму від побутового-етнографічного натуралізму та романтики часів М. Кропивницького, другі—від психологічних п'єс В. Винниченка та європейських авторів, треті—від експресіонізму та конструктивізму. А тому й театральний реалізм в одних випадках називається просто реалізмом, у других—узагальненим реалізмом, у третіх—умовним, у четвертих—експресивним або активним.

Можливо, що тут різними словами називають однакові розуміння (наприклад—узагальнений і умовний); можливо,

що терміни добираються невдало й означають вони зовсім не те, що ними хочуть означити (у Г. Юри, наприклад, окрім узагальненого реалізму є ще „плакатно-монументальний“ та „статично-монументальний“—навіщо таке страхиття?). Але все ж таки поза всіма цими філологічними непорозуміннями, напевне лишиться велика відмінність у реалізмі окремих наших театрів, що походить з усього їхнього мистецького досвіду. І цілком можливо, що на однім крилі ми до цього часу маємо реалізм консервативний, назадняцький, як би він не афішував себе, а на другому—реалізм новий, прогресивний. Під знаком цього нового реалізму й мусить вирівнюватися надалі наш театральний фронт.

Цей новий реалізм на мою думку, найдоцільніше називати конструктивним реалізмом з тих причин, що по-перше до нього приходять лише ті театри що серйозно випробували себе на суто-конструктивних постановках; по-друге—для нього найбільше характерна є не умовність чи узагальненість (де їх немає?) і навіть не експресія (вона може бути й поза експресіонізмом і в такому разі цей термін ще більше губить свій сенс), а саме конструкція, як той постановочний принцип що в найбільшій мірі становить одміну між реалізмом традиційним (дореволюційним) та реалізмом сучасним (революційним); нарешті, по-третє—розумінням конструктивності охоплюються й такі розуміння, як умовність, узагальненість, активність, почасти навіть експресія.

Отже, конструктивний реалізм це і є та синтеза традиційних та революційних мистецьких форм, що майже стихійно робиться гаслом нашого театального сьогодні. Ще немає теоретиків цього напрямку (вони завжди приходять *post factum*), але мистецьке повітря вже наскрізь пронизується його бадьорим, переможним промінням. В даний момент можна лише догадуватися за ті колосальні можливості, що заховані в конструктивно-реалістичному театрі. На мій погляд, саме цей театр запліднить наші національні мистецькі форми та нашу революційну тематику європейською технікою. Саме в цей бік скеровують свою працю наші передові театри і саме на цьому шляху можна чекати від них найвищих мистецьких досягнень.

З цим радісним передчуттям великого майбутнього й зустрічає українська драматургія та театр Жовтневе десятиріччя.

Я. Мамонтов

Перший Держтеатр для дітей 1927—28 року

Той, хто розглядає театр для дітей тільки, як самостійну галузь загальної суто театральної роботи, глибоко помиляється. Театр для дітей треба розглядати тільки загальної системі установ Соцвиху, по-за якою він неминуче мусить стратити свою специфічність і обкарнати свої функції.

Під знаком максимальної ув'язки з Соцвихом і будується поточний сезон нашого театру. Нас єднають із Соцвихом спільні завдання класової педагогіки. Завдання виховати корисного для пролетарської держави індивіда. „Вона мусить за той час, що дитя в ній перебуває, виховати з нього борця за пролетарську, робітничу державу“ — сказав Ленін про школу. Це завдання бере на себе й Театр для дітей. Воно визначає добір репертуару та його трактовку. П'єса сучасна посідає в нашій репертуарі центральне місце. На шість п'єс нашого репертуару поточного сезону — ми маємо три сучасних.

Але театр для дітей не обмежується тільки темами сучасними, в його репертуар включаються й п'єси, що малюють розмаїті етапи людської боротьби за всіх часів і у всіх народів. Тематика репертуару театру для дітей мусить бути багатогранна. Проте справа не в темі, а в правильній з погляду історичного матеріалізму трактовці її. Тільки ідеологічно витримана система спектаклів може дати виховавчий ефект. Тому кожен спектакль мусить служити інтересам сьогоденного дня. І від, ніби перестарілої, „Хатинки дяді Тома“ ми в її новій обробці перетягаємо нитки до сьогоденних газетних повідомлень про „припустиме“ визволення негритосів у одній з колоній Південної Африки, протентованій Англією, до сучасної колоніальної політики імперіалістичних держав.

Проте не самі спільні завдання, нас поєднує з Соцвихом і методика роботи з дітьми. Орієнтація на особливості сприймання нашого юного глядача — сама собою зрозуміла. Однак в добір репертуару, в опрацюванні спектакля ми так само як і в побудові наших шкільних програм виходимо не з особливостей дитячого віку, що вимагають ніби то казковості, фантастики й пригосудства, не базуюмось і на біогенетичним законом, що говорить про рівнобіжність розвитку роду

та індивіда та стверджує при педагогічнім вжитку, що діти в своїм інтелектуальнім розвитку переходять культурні стадії перейдені всім людством і значить потребують мітотворчості, казкових уособлень то-що. (Так буде, або принаймні до останнього часу будував свою роботу московський театр для дітей).

Ми в своїй роботі виходимо із завдань класового виховання й базуємося на методах так званої „соціальної педагогіки“, що виходить із принципів соціальної обумовленості всього педагогічного процесу. Ми знаємо, що характер і напрямки дитячих інтересів соціально обумовлені й залежать від оточення. Що зміст гри й емоційальне настановлення пролетарської дитини 8 років і дитини буржуа того самого віку дуже різні, не зважаючи, на здавалося б. загальні „особливості дитячого віку“. Тому театр для дітей у своїй роботі виходить не з особливостей цього обстрагованого „дитячого віку“, а з настановлення наших пролетарських дітей в умовах соціалістичного будівництва. Правильно побудованою системою своїх спектаклів, ми не тільки формуємо марксівський світогляд дітей, а й організуємо їхні емоції, міцно зливаючи їх з певним класовим змістом. З цього погляду нас цікавить не абстрактний протест, а протест проти експлуатації, проти класового уярмлення, не абстрактна жадоба боротьби, а воля до організованої боротьби за робітничу справу.

І мистецькі спектаклі опрацьовуються так, щоб якомога яскравіше виявити соціальну значимість спектакля, а з нею разом і його максимальну ефектність. Коли поділ спектакля на епізоди розпорошує увагу дітей, рве й кришить сприймання, при чім дітям треба значно більше часу ніж дорослим для того, щоб орієнтуватися в обставині після кожної переміни, то рухомі площадки в оформленні „Хатинки дяді Тома“, мають на увазі передовсім боротьбу з клаптяною епізодичністю п'єси. З таких самих міркувань відкидаємо ми в режисерських планах й рівнобіжні мізансцени.

При опрацюванні поодиноких ролей треба також завжди мати на увазі класове цілеве настановлення театру й підпорядковувати йому всі вимоги. Коли героїка завжди порушує в дітей позитив-

ні емоції, значить героїчні образи слід поєднувати з постатями позитивного соціального змісту, бо в противнім разі ми можемо мати, негативний з виховавчого погляду наслідок—як це й було в п'єсі „Тимошева Рудня“, де дітīm надзвичайно подобається герой—білогвардійський офіцер.

По-за ув'язкою з Соцвихом кожен окремиий спектакль становиться ізольованим явищем. І тільки при роботі театру для дітей в загальнім ланцюзі соцвихівських установ утворюється можливість спертися на широкі маси організованих школою дітей при чīm театр набуває спроможности, регулюючи одвідування, поділити свій репертуар і всю свою роботу відповідно до двох груп дітей за віком (молодших від 8 до 12 і старших од 12 до 15 років).

При щільнім звязку з школами здійснюванім через делегатські збєри дітей—глядачів при театрі через об'єднання при нīm керовників драмгуртків, через погодження виробничого плану театру зі шкільними програмними роботами спектакль для дітей перестає бути ізольованим явищем, а протягає ниточки далеко в шкільне й громадське життя дітей.

Робота театру для дітей починається значно раніше, ніж зніметься завіса. Всі школи над виробництвом театру провадять підготовчу до спектакля роботу, знайомлять дітей з епохою обнятою ним і кла-

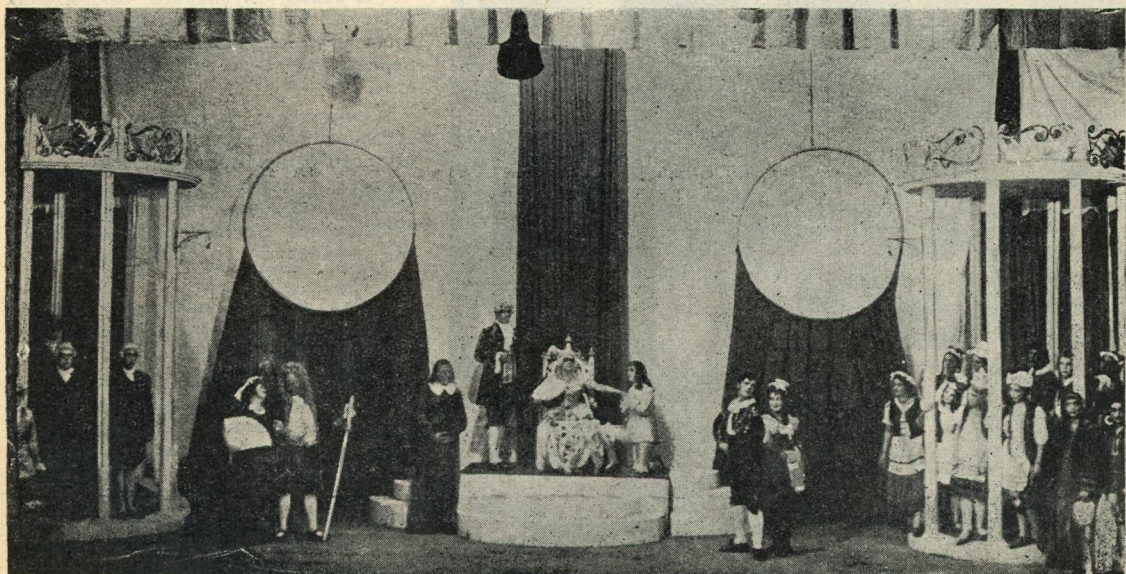
совими взаєминами сил, дають дітīm ключ до розуміння й аналізу спектакля. Після спектакля мусить провадитись наступне його опрацьовання в бесідах так в самім театрі, як і на делегатських зборах та в школі.

Коли за перших років театр боровся за ув'язку з школою, коли минулого року ми опрацьовали й на загально-міській конференції завідателів школами затвердили форми й методи масової підготовчої роботи з дітīm, то цього року перед нами стоїть завдання визначити методику й перевести масове наступне опрацьовання спектакля.

Театр для дітей не може задовольнятися тим пасивним єднанням із глядачем що встановилося в сучаснім театрі для дорослих. Наш глядач бере активну участь в роботі свого театру. При театрі функціонує ціла низка педагогічно-керованих дитячих громадських організацій—двоє делегатських зборів, видається стінна газета, комісія звязку то-що.

Щоб облічити цілком педагогічне значіння театру слід мати на увазі, що за минулу зиму театр не зважаючи на пошесть скарлатини одвідало близько 70.000 дітей безплатно й обслужив 106 сільських шкіл, через харківську екскурсазу, і що кожне дитя-школяр перебуває в сфері впливу театру протягом 5-7 років свого шкільного життя.

Городиська.

Держдрама в Одесі—„Весілля Фігаро“

„Євген Онегін“ та „Чіо-Чіо-Сан“

в Харківській Державній Опері

В план роботи Харківської опери, входило подати оперу в новому декоративному оформленні та в новій постановці, але об'єктивні умови не дали цього зробити постановку—залишено старую (торішню).

Однак, відмовлення від оновлення постановки не тільки не виключало можливості її удосконалення в частині режисерської роботи з масою й головними персонажами, а навпаки вимагало його. Режисура цю потребу відчула, але пішла неправдивим шляхом координальних змін де-яких сцен замість їх деталізації та стараної проробки вистави. В результаті є де-що нового, але підвищення художності вистави немає: бідності й строкатості оформлення не виправлено, гра акторів проти минулого року значно нижча, склад виконавців слабший, а спроба зробити сцену балу у Ларіних на зразок студії ім. Станіславського безнадійна при кількох пробах.

Доручення партій Тетяни та Онегіна артистам Альперт-Розановій й Гришківі теж не сприяло підвищенню якості вистави, бо вони ще не в силі дати цих образів. Та й з вокального боку виконання ними партій не задовольняє: у Альперт

Розановій розхристаний часто неприємного тембру звук, а в Гришка, хоч і красивий, та, проте,—заглушений неправильною постановкою і від того слабкий голос.

З іншими виконавцями справа стоїть краще. Хороший Ленський—Середа. Голос артиста розвинувся й змінів, дикція добра, прекрасне ріпано й фальцет. Порада співакові—уникати нехудожнього glissando. Цікомо добре й зі сценічного й з вокального боку провадить партію няні—Златогорова. Закинути артистці можна лише.. надто красивий і свіжий для старої няні голос. Легко й красиво звучать куплети Тріке у виконанні Колодуба. Для суто-вокальної партії (власне—арії) Гремін-Сердюкові бракує вокалу, крім того арія не зовсім укладається в діапазон артиста. Зовнішньо—постать імпазантна. Задовольняє й Ропська в партії Ольги. Виконавці інших партій, бліді.

Брак часу для проробки вистави поставив в надто несприятливі умови молодого диригента Ставровського, чим пояснюється неурядованість ним звучності, обмеженість нюансів, подекуди розірваність музичного тексту та іноді непогодженість співу з супроводом, що ставимо на рахунок аритмічності співаків. Другу виставу диригент провів значно краще.

Виставлену після „Онегіна“ оперу Пуччині „Чіо-Чіо-Сан“ в основі взятого майже з сучасного життя сюжету—драма жінки-ляльки, взятої на час і незабаром покинутої. Він американський лейтенант, якого служба тимчасово загнала до Японії, вона п'ятнадцятилітня гейша, далі покинута для одруження „всерйоз“ жінка й мати, в якій забирають і дитину.

Отже, мелодрама, але композитор для її оформлення найшов і справжні драматичні тони подекуди великого напруження.

В основі музичного оформлення сюжету італійська мелодійність з домішкою умовно-східної екзотики, вагнеризму та де-що музичного новаторства.

Обмежене матеріалом завдання сучасного постановщика полягає в можливо більшому заглибленні характеристики класової фізіономії дівчих осіб, підкреслення тяжкого становища скривдженої соціальним ладом жінки та уникнення грубого мелодрама-тизму.

Для акторів опера дає прекрасний матеріал, особливо цікава роль самої Чіо-Чіо-Сан, якій дано центральне місце.

Проте й постановщик і актори не вийшли за межі звичайної оперної трактовки, а мелодрама-тизм, навпаки, заглибили.

Особливо неприємно вражає остання сцена з надто сентиментальними американцями й нехудожнім характером з натуралістичним скривавленням шарфом.

Режисер, не задовольнився контрастом дитини, що безжурно

Театр „Березіль“ — „Мікадо“

Держдрама в Одесі—артист Шумський в ролі Шванді з „Любов Ярова“

До початку роботи І-го — Держтеатру для дітей

Загальна репертуарна криза найбільше обходить театри для дітей. Установка й завдання такого театру настільки ясні й зрозумілі, що на компроміс йти дуже трудно. Мабуть жодній мистецько-театральній організації не доводиться бути такою обережною до своєї продукції, як театру юного глядача.

Із п'єс намічених в репертуар—тепер в режисерській роботі „Любов і Дим“—Дніпровського, „Довбуш“—Федьковича і п'єса з сучасного китайського життя.

Літературною обробкою останніх двох зацікавлені видатні українські письменники, яким і буде доручена ця робота.

Для початку сезону обрано „Хатинку дяді Тома“. Ця п'єса взята в порядку загально-виробничого плану, а почасти тому, що була найбільше готова для праці над нею.

П'єса „Х. Д. Т.“ за Бічер-Стоу—Зона має мелодраматичне побудовання й написана спеціально для акторського складу Ленінградського ТЮЗ-а та пристосована для їх сцени (б. Цирк).

Нам довелося засобом спрощеності подати матеріялу в побудуванні жанрових картин емоційно-ритмічними моментами по можливості уникати цієї мелодраматичності.

Оскільки в нашій театрі кожна вистава водно раз і експериментальна робота, що до сприймання нашим глядачем і вивчення засобів впливу на його, то „Х. Д. Т.“ в своїй подачі новий матеріял для такої роботи.

Ів. Крига.

грається лялечкою в момент трагічної розв'язки драми Чіо-Чіо-Сан на тлі відповідного напруження в музиці, і замінив його грубим ефектом передсмертних корчів Чіо-Чіо-Сан.

Оформлення хоч і не без конфетности, але чепурненьке. Стиснена ним сцена не дає змоги дати цікаві мізансцени й зв'язує артистів. Освітлення одноманітне з малим використанням акордів-кольорів.

Доручення найвідповідальнішої в опері партії Чіо-Чіо-Сан не можна визнати за вдале, бо артистка не має відповідного ролі драматичного таланту, а голосові дані її недостатні; бракує їй дуже важливої тут дикції. Приємно виділяється цілком добре й з вокального боку й з погляду створеного образу Златогорова (Сузукі). Витриманий образ черствого американця дав Гришко. Пройдисвіт Горо не зовсім удався Дідківському, що перебільшив елемент комічності. Пінкертон у виконанні Базанова невиразний. Артист зовсім не дає зрозуміти, що в Пінкертоні говорить гола пристрась (І-й акт), а оправлена в трафаретні пози й жести оперна сентиментальність (ІІІ-й акт) зовсім непотрібна. З вокального боку партія цілком в даних артиста, що має красивий звучний голос. Виявлення драматизму опери лягло на диригента А. Маргуаяна. Саме він талановитою й майстерною подачею оркестрової партії вплинув на глядача, давши моменти великого емоціонального напруження й виразності, як найкраще використавши засоби Пуччинієвого оркестру.

Nevermore.

„Совкіно“. Кадр фільму „Кастусь Каліновський“ з історії національно-революційного руху Білорусі проти царату.

Театральний сезон в Одесі

Головна й основна вимога в побудові сучасного театру—репертуарний план, бо театр за сучасних умов не тільки розвага та відпочинок, а й політосвітній інститут для широких мас. Отже репертуарний план того чи іншого театру мусить відповідати перш за все цим вимогам широких робітничих мас.

Ми гадаємо, що в наступнім сезоні репертуар наших Державних театрів в достатній мірі відповідає тим культурним та політосвітнім вимогам, які диктуються сучасною політикою робітничої класи принаймні що до художньо-освітньої роботи серед пролетаріату Одещини.

Першою розпочала сезон Одеська Держдрама, що вступає в третій рік свого існування і що для Одеси є взірцем театральної культури.

Ставши на шлях вирівнення своєї репертуарної лінії, Держдрама має всі дані, так в частині репертуару, як і в частині художнього її складу, щоб і надалі лишитися найкращим театром в Одесі.

7-го Жовтня п'єсою Треньова — „Любов Ярова“, Держдрама почала сезон, зібравши повну залю переважно робітничого глядача. Місцева преса про першу прем'єру, писала досить прихильно, підкреслюючи роботу постановщика режисера В. Василька, художника М. Матковича та низки виконавців.

Другим почав сезон Робсельтеатр, призначений обслуговувати села та робітничі райони м. Одеси.

Театр цей два з половиною місяці буде обслуговувати робітничі райони й півтора місяці села. На Жовтневі дні він працюватиме на селах.

Сезон Робсельтеатр почав 8 жовтня в клубі металістів п'єсою Ірчана—„Підземна Галичина“. Спектакль пройшов досить гарно при повній залі робітників металістів. Друга постановка Робсельтеатру—„Про що тирса шестіла“.

12 жовтня відбулось відкриття сезону Державного Єврейського Театру УСРР п'єсою Фефера й Фіделя—„Койменкерер“ у постановці Е. Лойтера, художнє оформлення Е. Епштейна. Перед спектаклем в привітаннях, Державн. Євр. театр заслужив низку побажань і надій, які покладає на нього Одеська суспільність. Перший спектакль і той успіх, що він мав, говорять за те, що надії й побажання здійсняться. Місцева преса про „Койменкерер“ писала: Веселий радісний спектакль. Спектакль повний щирості театральністю та гострою іронією. Він висміює єврейське міщанство, безпощадно виявляє спекулянтів та маклерів. Бадьорістю наповнює він образи веселих сажотрусів, любовно вимальовує Хасю та її батька, одночасно замінює характеристики представників старого світу банкіра, рабина, меламеда, маклера,—злыми й дотепними театральними масками. Режисер будує спектакль, як синтезу театральних жанрів: від комедії до гротеску, від буфонади до оперети. Упевнено провадить режисер Лойтер барвисту й жваву сценічну дію. Доповнюють режисерський задум художник Е. Епштейн і композитор С. Штейнберг. В дотепній конструктивній установці, яскравих фарбах, гостро-іронічний музичі перебігає спектакль накресленим шляхом“.

Руський драматичний театр організований Одеською Політосвітою почав сезон четвертим 13 жовтня п'єсою Венеціянова „Джума Машід“. Руський Драматичний театр починає перший рік свого існування й організований на руїнах Одеської руської драми з досить строкатою репертуарною лінією від „Цементу“—до „Бебі“. В цьому сезоні Руський драмтеатр має визначену художню цілеву установку на сучасний репер-

З фільму „Октябрь“ Ейзейштейна

В Київському театрі для дітей ім. Франка

(Розмова з керовн. театру тов. Дєвєвою)

Київський театр для дітей ім. Ів. Франка розпочав сезон 23-го жовтня. На відкритті виставлено п'єсу П. Щербатинського „Про Саву Чалого та волю гайдамацьку“.

В цьому сезоні театр в своїй роботі бере курс на обслуговування трьох зростів: юнацтва, середнього віку й дошкільників.

Для юнацтва в репертуарі театру будуть такі п'єси „Про Саву Чалого“ П. Щербатинського, „Вільгельм Тель“ за Шіллером в обробці режисера Лундіна, „Одруження“ Гоголя, „Тіль Уленшпигель“ Шарля де-Костера та „Недоросток“ за Фонвізієм.

Для середнього віку „Тимошева рудня“ Макарева: „Хатинка дяді Тома“ з сучасній обробці Ю. Соболева, „А майсе міт а Кнепл“, Фефера й Фіделя, єврейською мовою, „Робін Гуд“ в переробці Яворовського. П'єса Щербатинського „10 жовтнів“ йде для дошкільників.

Для дошкільників знов виставлятимуть п'єсу „Джунглі“—Волькенштейна і „По зорі“ Гжицького в переробці Яворовського.

Крім того, дошкільників обслуговуватиме знову організований ляльковий театр.

До плану театру включено також організацію інструкторсько-інформаційного бюро, що за свою мету має допомагати драмгурткам на місцях, підвищувати кваліфікацію керівників гуртків то-що.

Організовано пересувну театральну групу (живий журнал), щоб обслуговувати школи, дитбудинки та клуби ЮП.

Працює гурток художнього виховання дітей.

Група акторів на чолі з керовником театру тов. Дєвєвою та зав. педчастиною А. Соломарським опрацьовує систему драматизування дітей.

туар, органічно зв'язаний з громадсько-побутовими процесами нашої епохи, і має художні дані для здійснення своїх завдань.

Останньою почала сезон Державна Опера. 15 жовтня вперше пройшла опера Мусоргського—„Сорочинський Ярмарок“ в постановці В. Вільнера, художник Комар, диригент Столерман.

Постановка де в чім змінена, з додатком хорів написаних композитором П. Толстиковим.

Вже початок показав, що Українська опера в Одесі здобула собі визнання.

Квитки на об'явлені три спектаклі опери, „Сорочинський ярмарок“ всі розійшлися.

І треба сподіватися, що другий рік роботи опери, ще дужче зміцнить її позиції, а певний репертуарний запас з минулого року й досвід художнього керівництва та виконавців, дозволить їй цього року сказати щось і нового в галузі молоді української опери.

Б.

В Київському Єврейському театрі „Кунст-Вінкл“

(Розмова з дир. тов. Люксембургом)

Те, що ми пізно розпочали зимовий сезон в нашому театрі, пояснюється запізненням формуванням труп. Наше головне завдання—дати сучасний репертуар та подати його в формі цілком зрозумілій і близькій робітничій масі. Але треба знати, що невеличкий репертуар єврейської сцени примушує театр користуватися перекладними п'єсами та переробкою класиків єврейської літератури.

До репертуару театру включено такі п'єси: „Офн тайх“—Козинця в обробці Винницького, „Беня Кеніг“ за Бабелем в обробці Копаткевича, „Мошлах ін Америке“ за Надіром в обробці Шнейфаля, „Штиль“ Білоцерківського, „Приговор“ Левітіної, та нова п'єса Вєвюрно.

До складу трупи увійшли знов запрошені відомі єврейські артисти М. Рубін, С. Розентер, К. Плавина та Г. Заславська. Проводиться перемови з актрисою Сарою Фібіх.

На режисерів запрошено для постійної роботи А. Аврусіна та Г. Воловика, а для окремих постановок—режисера укр. Держдрами в Одесі К. Бережного та режисера студії Московського Малого театру Ф. Каверіна, та ще в середині січня приїздить режисер варшавського Незалежного театру А. Марко (Марк Арєнштейн).

Сезон має розпочатись 21-го жовтня п'єсою „Офн тайх“ в постановці Г. Воловика.

Щоб дати змогу робітничому глядачеві частіше відвідувати театр, ми вперше в цьому році запровадили пільгову абонементну систему.

Кадр з безсюжетною фільму Рутмана „Берлін“—симфонія великого міста.

Жовтневі дні по Харківських театрах

В Театрі „Березіль“ на Жовтневі дні 6 й 7 листопаду піде п'єса—ораторія „Жовтень“ над якою тепер театр інтенсивно працює.

Державна опера на Жовтневі свята виготовила оперу „Вибух“ композитора Яновського.

Український Державний театр ознаменує Жовтень постановкою нової п'єси „Банкрот“—Левітіної.

Театр Пролеткультула ставить в день Жовтневих свят п'єсу „Власть“.

Державний театр для дітей відновлює свою торішню постановку „Тимашева Рудня“.

Пересувний театр окрпрофради ставить на Жовтневі дні п'єсу Вс. Іванова „Бронепотяг“.

Квитки на всі Жовтневі спектаклі, видаватиме безплатно Окрпрофрада через Жовтневі комісії на підприємствах та установах.

На робітничих передмістях на 6 й 7 листопаду буде встановлено близько 8 екранів, на яких демонструватиметься фільми революційного змісту.

На Жовтневі дні мають також прибути фільми ВУФКУ і Совкіно, виготовлені спеціально до 10 роковин Жовтня.

Концерт Егона Петрі й С. Радамського.

В 3-му концерті Державного Концертного Бюро, що відбувся 23-го жовтня, взяли участь піаніст-віртуоз Егон Петрі та закордонний співак Сергій Радамський (тенор).

Якщо виступ Егона Петрі не являв особливою інтересу з боку програму, до якого увійшли раніш виконувани ним і популярні твори Шумана („Метелик“ та „Токата“), Шопена (етюди, полонез) та Стравінського („Петрушка“), то своїм виконанням він безумовно сказав нове слово про себе. Не вважаючи на начеб-то повну завершеність своєї

Сцена з п'єси Толерса „Hopp! wir leben“ в Берлінському театрі Піскатора

Сцена з п'єси Толерса „Hopp! wir leben“ в Берлінському театрі Піскатора

професійної культури, піаніст цим своїм виступом довів наявність у себе дальших досягнень. Особливо яскраво це почувалося в передачі „Петрушки“, змістом якого артист перейнявся нині далеко глибше. Зайвий раз хочеться підкреслити надзвичайну у Е. Петрі техніку гри, остільки високу й вільну, що про неї слухаючи виконання артиста, не думаєш, забуваєш, відчуваючи лише комплекс емоцій, що їх викликає великий майстер і художник. А головне, що приваблює в Е. Петрі—це ті надзвичайно бадьорі, здорові тони його виконання, навіть меланхолійної музики Шопена, що піднімають життєвий тонус слухачів.

Серед виконаних на біс творів треба відзначити філігранне надзвичайно тонке виконання вальсу Шуберта-Ліста.

Сергій Радамський є живий доказ великого значіння майстерства співу, яким так часто нехтують наші співаки й секретом якого володіють італійські співці. У артиста невеликий, глухий і досить короткий голос, але прекрасна техніка: гарне дихання, філіровка звуку, чітка дикція, близько поставлений ясний звук; артист вживає навіть трель (правда не зовсім чисту), що у співаків чоловіків ми чули тільки у Адама Дідур. Опанування технікою співу дає співакові досягати великої художності виконання. Крім того С. Радамський дуже музикальний співець. На жаль природні голосові дані все-таки стають на перешкоді співцеві, обмежуючи його можливості. Артист виконав багато творів італійських композиторів від старих (Каччині, Дуранте й інш.) і до найпізніших (Пуччині—арія з останньої його опери „Турандот“), а також кілька арій та романсів інших авторів (Бізе, Осма, Рахманінов, Гречанінов).

Треба відзначити також акомпанімент—проф. С. Тарновського.

Ю. Т.

Директорові ДАО Воробйову

безплатного й постійного відвідувача-
посвята.

Вас хвалить, Воробйов,
Я тепер „всегда готов“—
Бо немає більше слів
Славить Ваших солов'їв.

Співуни—вони хороші
(Тут до речі рима—гроші,
Та почав я в дружнім тоні
І Пегас мій на припоні!)

Так! вони у Вас—краса...
Хай радянські небеса
Успіх Вам пошляють великий,
Глядачів, грошви—без ліку,
Щоб в майбутньому сезоні
Все гуло в мажорнім тоні
Щоб на радість всьому світу—
Зникли мари дефіциту,

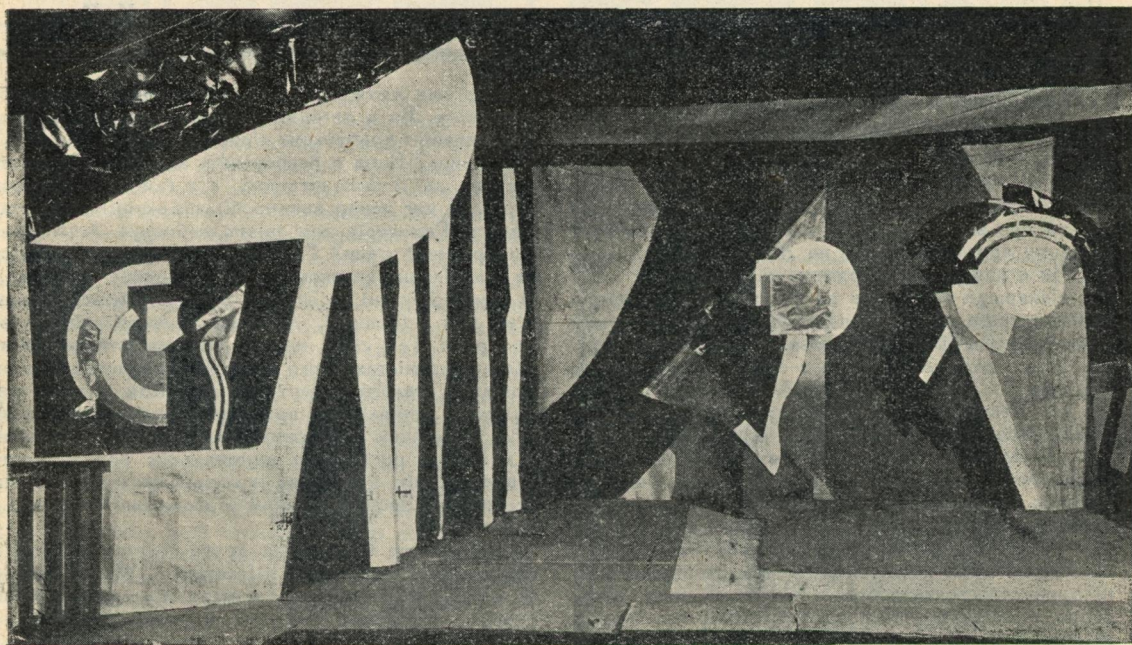
Щоб вистави Ваші милі
До години Ви кінчали,
Співаки—щоби до центу
Позбулись-би вже акцентів,
Щоб хоча епізодично—
Режисери драматичні
Узялись би до постанови
В Вашій опері преславній.

Щоб і Ви з усеї сили
Всі традиції розбили—
От-тоді—в один момент
Вам збудують монумент.

Я. Ледив.

Кадр з авангардного Французького фільму „Ibem„

Декоративне оформлення худ. Віри Ідельсон до п'єси „L'ausoine des Machines“ в Паризькій театрі „Art et Action“

Київський пересувний Робсельтеатр

В Київському театральному житті треба відзначити нове явище народження українського пересувного театру, що виник безпосередньо після одвідин Києва театром МГРПС.

Пересувний театр взяв собі за завдання стати робітничим, обслуговувати робітничі клуби, оздоровити їх від тієї халтури, що там до цього часу ще панує, наблизити новий радянський театр до його основного глядача—робітничих мас, задовольнити культурний голод цих мас в галузі театрального мистецтва.

Колектив пересувного театру складається майже виключно з театрального молодняка не затруєного побутовщиною.

Перед цим молодняком стоять величезні труднощі—вивчити густі робітничі маси як театрального глядача, задовольнити його потреби в обставинах тієї, досі ще не вижитої гострої репертуарної кризи, в якій перебуває український радянський театр.

Шукаючи в цих обставинах сучасної п'єси для робітничого глядача, пересувний театр на початку своєї роботи мусів спинитися на перекладі „Шторма“ Біль-Білодєрківського, і вже перша вистава „Шторму“ на громадським перегляді й далі вистави по клубах, виявили всю сумнівну „сучасність“ цієї п'єси. Робітничі частини аудиторії сприймає цю п'єсу досить холодно, і це цілком зрозуміло. При наших надзвичайних темпах життя й культурного зростання мас „Шторм“ з усім своїм революційним змістом навряд чи стане „своєю“ п'єсою в робітничих клубах через те, що він власне належить не сьогоднішньому дню а вчорашньому, що на сьогодні він може мати тільки „ювілейний“ інтерес.

Пересувний театр готувався до своїх вистав недовго—один місяць, але за цей місяць він поклав багато праці, і це позначилося вже на першій виставі „Шторма“, в дружній грі всього колектива. Проте ця вистава виявила й чимало хиб. Брак матеріальних коштів призвів до примітивності й на-

Театр ім. Шевченка—Дніпропетровське—
композитор Йоріш

віть бідності постановки, а новітність справи—до зайвої підкресленості в грі, ба навіть до перегравання деякими акторами своїх ролей.

Але минаючи ці й інші хиби, які в процесі дальшої роботи, віримо, будуть усунуті, знову відзначимо, що при широкій громадській підтримці й увазі та при досвідченому керівництві український пересувний театр, як театр молодий і до того зорієнтований на робітничого глядача, повинен зайняти в цьому сезоні почесне місце як у театральній роботі, так і в пресі.

Театр цей як досвідний, потрібний як найширшого висвітлення його роботи, особливо ж хиб і помилок.

К. Кравко

Німецька преса про кризу західно-європейського театру

На сторінках радянської преси часто доводиться читати про занепад західно-європейського театру й загальну кризу мистецтва на Заході Європи.

Чи є для таких тверджень підстави?

Найкраще відповідає на це сама західно-європейська преса, подаючи на своїх сторінках думки представників свого мистецтва.

На доказ подаємо уривки з статті Максиміліана Гардена

— „Театр—спроба діяпазону, вміщеної в „Die litterarische Welt“ (№ 28 1927 р.).

„Театр,—пише Гарден,—давно вже став підприємством. Та він і не міг ним не стати. Тому що кожного дня доводиться витратити від п'ять до п'ятсот тисяч, щоб нагодувати цей величезний тудуб зо всією армією й челяддю його персоналу. Мистецтво може квітнути лише там, де справи його підприємств стоять добре. В Німеччині вони стоять добре безперечно, тим наче обурлива тут перманентна мистецька „криза“ спричинена тим, що не надто переобтяжені роботою директори витрачають на рік від шістьдесяти до сто тисяч, щоб оточити себе належними розкошами. Ніби театральний ди-

ректор має жити так само, як і великий банкір, або кіно-зірка. Бо в дотепних руках театр все ж таки надзвичайно прибуткове підприємство.

Криза? Вона є безперечно, але не в зовнішній шкурці, де її все шукають а в глибині, в самих серці. У нас тепер значно більше акторів, ніж було колись. Режисерів нам також не бракує. А чи маємо ми придатні п'єси? Гай-гай—в Німеччині їх нема. Їх найбільше споживають і найменше пишуть... В самім Берліні протягом року ставиться більше п'єс ніж у Франції, Америці й Англії разом за три роки. Теж саме можна спостерігати по інших німецьких містах з того часу, як усі німецькі театри зріклися сталого репертуару й почали шукати рятунку в „серіях“, що примусили їх бігати за кожною „новинкою“. А новинки тим часом усі привозні й майже не ростуть на національній ґрунті. Росте імпорт з усіх кінців, не урівноважуваний жодним експортом. Звідси пасивний торговельний баланс і... криза!“

Не менше характерна друга стаття, вміщена в тім самім номері „Die litterarische Welt“. Автор її, Франц Юнг, виступає в імені німецьких драматургів і схиляється викрити ті причини, що призвели до згаданої Гарденом „глибокої“ кризи німецького театру. Він пише:

„З того часу, як для письменника драматургія стала джерелом досить доброго заробітку,

Радянська Україна в Парижі

Виставка східно-європейських килимів у помешканні Луврського Музею цими днями зачинилась. Україна на ній була репрезентована невеликою, але досить ціною з мистецького боку збіркою Карно. Цікаві й численні вироби дали: Східня Галичина, Підкарпаття та Буковина.

Українське кіно поки що одинока галузь українського мистецтва, що має належне місце в закордонній пресі. „Cinematographie française“ великий корпоративний орган кіно у Франції, „Cinemagazine“ й „Filma“ мають уже постійні відділи присвячені поточній праці ВУФКУ.

„Sstetigue“—артистична авангардна книгарня Монпарнаса має українські радянські журнали: „Кіно“, „Нове Мистецтво“, „Плужанин“.

З французької щоденної преси іноді приносить відомості про літературне життя Радянської України—„Ентрансіжан“. Це здебільшого бувають передруки з „Прагер Пресе“, де відділ української радянської літератури досить добре поставлений.

Французьке Фотографічне Товариство відкрило в своїм помешканні на рю Кліші річну міжнародно виставку мистецької фотографії. Приймають участь 16 країн, репрезентованих крім Сполучених Штатів, Бельгії та Чехословаччини досить випадковими роботами. Найцікавіше на цій виставці ретроспективний відділ з фото Парижа та його околиць минулого століття. Наступного року на виставку буде запрошено й ВУФКУ. Е. Д.

Від редакції

З незалежних від редакції причин в нашій журналі не вміщено рецензій на постановку київської державної опери „Тарас Бульба“ й прем'єру Держдрамтеатру ім. Франка „Сон літньої ночі“, що йшли на відкриття сезону в Києві. На далі ми вжили заходів, щоб рецензії на прем'єри київських театрів друкувалися в „Новім Мистецтві“ своєчасно.

кількість людей, цікавих до драми й театру дуже зросла. Раніше актор, режисер і директор театру були якось обмежені автором, чимось об'єднані з ним, не зважаючи на розбіжність інтересів. Тепер стан змінився. Воля автора при постановці його річей сказала довго жити для театрального персоналу. Для актора роля стала свідомою й конечною спекуляцією, від якої майже залежить його життєвості. Це складніше становище режисера, на якого навалили відповідальність за найменшу хибу постановки. Про директора і мова зайва—він ще далі стоїть від так званої літературної справи в театрі. До нині інтереси автора захищали ще театральний критик і завліт. Але тепер їхні впливи, що надто наближує театр до літератури, ретельно придушються. Їхнє місце заступають: художник, декоратор, режисер світляних ефектів, композитор, що пише музику до тексту то-що. Всі вони водночас і критики й завідателі репертуаром. Їм нічого не треба зрікатися, щоб наблизитися до ділового боку театральної справи. Драматургові ж доводиться боротися з недовір'ям банківського світу й „суспільства“ до його професії, і вся його творча робота паралізується вимогами театру й світогляду вчорашнього дня“.

Така німецька театральна дійсність сьогодні.

О. Н.

Профспілчанська робота в харківських театрах

(Розмова з Головою Харківського Окргвідділу Роб-мис тов. Луговським)

В розмові з нашим співробітником тов. Луговський сказав: „Уже формуючи трупі для поточного сезону ми добилися того, що робітників брано виключно зпоміж безробітних членів спілки через Посередробмис; крім тих театрів, що вже відкрили свій сезон, тепер закінчено формувати трупі для українського Держтеатру, Пересувного Робітничо-Селянського театру й театру ХОРПС, що незабаром розпочнуть свій сезон.“

Успішно закінчується кампанія складання ко-лумов з театрами, при чім ми вжили всіх заходів, щоб підвищити зарплатню найвідсталіших в цій галузі груп робітників. Крім того щоб не було значної розбіжності в платні робітників однієї категорії по різних театрах, ми встановили в ко-договорах з оперою, оперетою та театром для дітей певні оклади для певних посад, що безумовно нівелює та нормує оплату праці.

Насерйознішу увагу ми звертаємо в цьому сезоні на працю виробничих комісій та нарад, роботи яких ми надаємо великої ваги, її ми будемо усіма способами розвивати.

Що до культосвіт роботи, то, звичайно, залишаючи центр ваги її в нашому центральному клубі з його гуртками та секціями, ми одночасно нама-гаємося значно розвинути її і безпосереднє по театрах, для чого ми децентралізуємо фонд, зали-шаючи його в розпорядженні місцуків для культ-роботи в середині свого колективу.

Щоб пожвавити роботу, ми в найбільших ко-лективах, взявши на увагу, що загальні збори часто влаштовувати важко, запроваджуємо групові зібрання окремих груп робітників, які працюють не в один час.

Наша спілка, звичайно, відкликається й на всі пекучі потреби громадського життя серед робіт-ників збираються офіри для потерпілих від землетрусу в Криму та повіні в Галичині. По всіх колективах успішно провадиться передплата на позику інду-стріялізації, що вже обняла майже всі 100% членів нашої спілки.

На Жовтневий ювілей спілка видає збірник „10 років професійної роботи серед робітників мистецтва на Харківщині“.

Протягом цього сезону ми намітили собі не-одмінно перевести дуже важку роботу, а саме—вивчити та вивчити шкідливість для здоров'я робіт-ників мистецтва їхньої праці та професійні хвороби серед них.

ПЕРЕДПЛАТУ

= НА ЖУРНАЛ =

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

:: ПРИЙМАЮТЬ УСІ ::

ПОШТОВО - ТЕЛЕГРАФНІ

**КОНТОРИ, ФІЛІІ та
АГЕНСТВА, а ТАКОЖ**

СІЛЬСЬКІ ЛИСТОНОШІ

ХРОНІКА

Харків

Державний театр для дітей. 23/Х в театрі для дітей відбулись перші (поточного сезону) делегатські збори учнів старшого концентру шкіл Соцвиху. Присутніх було більше як 90 делегатів. На зібранні, після короткої інформації директора театру про наступний сезон і завдання делегатських зборів, обрано: президію, редколегію та комісію зв'язку з театрами для дітей інших міст.

Затверджено план робіт делегатських зборів. За цим планом для делегатів, протягом сезону буде зроблено низку доповідей з історії театру й театральних течій. Збори пройшли за жвавою й активною участю всіх делегатів. Видно, що школи серйозно й уважно підійшли до вибору своїх представників, одно з основних завдань яких—бути живим зв'язком з театром. Цього року до участі в роботі делегатських зборів запрошено крім делегатів од шкіл Соцвиху й представників піонерорганізацій.

Театр розпочинає свій сезон п'єсою „Хатинка дяді Тома“ в переробці режисера Б. Зона (Ленінградський ТЮЗ). Постановщик—головний режисер театру І. Крига. Танки до п'єси ставить Купфєрова. Матеріальне оформлення та строї худ. Цапка. Музика композитора Мейтуса.

На 10 роковини Жовтневої Революції театр поновлює п'єсу „Тимошева Рудня“. Балетмайстер Шуварська. Музика Яновського. Конструктивна установа худ. Цапка. Тепер ідуть останні коректурні проби цієї п'єси.

Київ

Держдрамтеатр ім. Івана Франка. Художня рада затвердила макет худож. Елеви до постановки „Бють пороги“. Макет поданий у просторових композиціях. Ставить п'єсу реж. Е. Коханенко.

Найближчими днями приїздить зі Львова запрошена до складу трупи артистка львівського театру С. Стаднікова.

При театрі організовано комісію для опрацювання плану Жовтневих свят, яка найближчими днями подасть увесь матеріал до Головної Комісії організації свята в м. Києві.

Державна опера. Автор оп. „Іскра“ т. Ройзентур на замовлення дирекції та режисера Улуханова написав і оркестрував балет до опери (другий акт). Ставить балет балетмайстер Дисковський.

До репертуару заведено оперу „Різдвяна ніч“ музика Римського-Корсакова, постановка Улуханова, декорації Євєнбаха, диригує В. Бердяєв.

Одеса

Державна Опера.—З успіхом проходить постановлений реж. Вільнером і оформлений худож. Комаром „Сорочинський Ярмарок“. Відновлено режис. Бобровим торішню постановку опери „Аїда“. Для Жовтневих свят готується опера Пашенка „Орлиний бунт“.

В Державній укр. драмі. Дві прем'єри „Любов Ярова“ Тренєва та „Весілля Фігаро“ Бомарше, що пройшли після відкриття сезону в держдрамі прийняті критикою й глядачем тепло й з належною оцінкою, що свідчить про добрий початок і майбутній успіх театру.

На Жовтневі свята очевидно піде п'єса Куліша „97“ яку ставитиме режисер Василько.

Режисер Вільнер провадить підготовчу роботу над п'єсою „Закат“ Бабеля, а Реж. Бережний готує до постановки „Юдиту“ Гебеля.

Музичн. Т-во ім. Леонтовича організувало Кобзарську студію в якій працює 12 осіб кобзарів. Студію керує тов. Орлик, а інструктує та художньо направляє артист опери Чишко.

Зараз Т-во провадить підготовчі роботи до святкування 10—роковин Жовтневої революції за таким програмом: Хор за проводом проф. Пігрова з творів Козицького, Вериківського, Богуславського, Відінського, Лобачева та Леонтовича. Струнний та вокальний ансамблі, керувник Шейн, творів Коргнарьова, Лобачева та інш. Сольові виступи акторів Капара, Чишко й Панченка. Святкування відбудеться в помешканні Держдрами, а потім після погодження з Політсвітою цей концертний програм буде перенесено в робітничі клуби.

Державтеатр.—Після „Шабсе Цви“ в постановці реж. Лойтера, що йшла другою прем'єрою, готуються п'єси „Рістократи“, постановщик режисер Норвід художник Епштейн.

Для Жовтневих свят театр готує п'єсу „Юнген“ Фіненберга.

Що готують московські театри

Театр колишній Корша працює тепер над комедією Островського „Волки і Овці“. Комедія піде в постановці Сахновського та Волкова. Прем'єра в кінці Жовтня.

Московський театр „Сатири“ (2-й) готує до Жовтневих свят нову п'єсу М. Трігера „Дом на перекрестке“. П'єса показує життя невеличкого будиночка в однім українським місті від лютого 1917 року до теперішнього часу.

Проби п'єси М. Левідова „Заговор равних“, що її Камерний театр готує до Жовтневих днів, перенесено на сцену. Строї та оформлення п'єси художника В. Ф. Риндіна. Ставить А. Я. Таїров. Бабефа грає Демідов, Галльєн—А. Коонен. Тема п'єси—перша спроба комуністичного перевороту, що його року 1797 підготував Бабеф.

Театр „Сатири“ (1-й) готує п'єсу „Вечерний выпуск“,—театро-газету В. Тіпота й М. Вольніна з музикою Ів. Дунаєвського. Огляд цей побудовано за типом газети, він складається з відділів об'єднаних злочинністю матеріалу.

Московський Молодий театр закінчує постановку комедії А. Наврозова „Небокреб“.

„Москва та Жовтень“

3-го жовтня в Правління „Межрабпом-Руси“ відбувся прогляд окремих частин Жовтневого фільму „Москва та Жовтень“ (сценарій Олега Леонідова), режисер Б. Барнет. На прогляді були представники ЦК і МК ВКП(б), Мосгубіспарту й інших організацій—активні учасники Жовтневого повстання, між ними т.т. Ем. Ярославський, Мандельштам, Карпова, Бобровська, Баренцева, В. Соловйов, та інші, які однодушно стверджують, що проглянуті частини фільму справили на них гарне враження, а це дає певність у тім, що фільм у цілому буде безумовно вдалий. Тов. І. Мандельштам запропонував, щоб картину „Москва та Жовтень“ продемонстрували на майбутнім пленумі ЦК ВКП(б).

Громадський перегляд картини відбудеться найближчими днями.

Бібліографія

М. Панченко.

„Коліївщина“. П'єса на 5 дій, 9 картин з епілогом. ДВУ. Ціна 1 крб. 30 коп.

Гайдамацьке повстання за проводом Максима Залізняка 1768 року безумовно одна з найцікавіших сторінок історії людства. Не диво отож, що прислужилося воно вже не один раз, як тема для літературних і театральних творів. М. Панченко змальовує широкий повстанський рух і не кладе в основу п'єси однієї якоїсь фабули; а вплітає кілька особистих фабул, що грають не малу роль: 1) Хома й Оксана та батько її Титар Кушнір, 2) Лейба, Сара й старшина Бурка й 3) Гонта, його жінка та пан Зазевський. Авторіві пощастило загострити перші дві фабули, а Гонтину історію подати близько до історичної правди. Цей особистий елемент не застидає собою масового руху, а навпаки добре підкреслює класовий характер його. Мусимо визнати, що авторіві пощастило також охарактеризувати основні причини селянського руху й виявити окремі побічні справи гайдамацького повстання. З п'єси стає ясним роль православною поповства, що один час ішло в ногу з повстанням, роль ченців Мотронинського монастиря, що самі брали активну участь в рухові, розпалюючи ворожнечу до шляхти. Так само вдалося авторіві визначити роль старшини, але мало уваги присвячено соціальної природі тодішнього селянства.

Автор проробив велику роботу, збираючи різні матеріали з історії руху, багато вкладає праці, щоб наблизити розмовну мову до народної говірки тих часів. В цьому безумовно появу Коліївщини треба лише вітати. Але все це стосується до художнього твору, призначеного для виставлення на кону. Справді автор захопившись виображенням історичних подій цілком занехав нормальну для драматичного твору композицію. Драма хибить на відсутність поступового розвитку подій і головне в найменшій мірі визначає головний стимул зміни ситуації—боротьбу гайдамак із шляхтою. Справді, адже другу сторону автор показує на кону (коли не вважати за ворога шляхтича Кучевського й його бандицьких товаришів) лише в 4-й дії, й показує в такому нарочито дешевому вигляді, що глядач ніяк не сприйматиме „гніздо шляхецьке“ за серйозного ворога Гайдамак. Увесь час не почувається боротьби, бо Гайдамакам ніби

немає з ким боротися. Їхнє повстання виглядає, як „непереможний похід“, а це ж цілком противно історичній правді й обезцінює драматичну ситуацію в театральному творі. Отож при всій серйозності, скажмо, навіть, при академічному підході до обробки твору автор не уберігся від тих звичайних признаків агітки, що завжди шкодитимуть художньому виразові п'єси. У автора не хватило сміливості хоч на одну хвилину показати міць польського війська, як і не вистачило пороку закінчити п'єсу виявивши перед лице глядача трагічний розгром одного селянського повстання, що їх безліч знає історія. П'єса лишається не закінченою, бо епілог і кіно-напис № 3, що мають повідомляти глядача про неадачу повстання не закінчують її, а обривають на найцікавішому місці, саме там, де мала би розпочатися трагедія народа.

Деякі окремі місця безміри переобтяжено зайвиною, як наприклад, в картині сьомій „Гніздо шляхецьке“; друга й четверта картини цілком недієві. Найкраща вийшла картина восьма, де відбувається розв'язка для допоміжної фабули Сари—Бурки. Взагалі цей новий мотив (порівняно з Гайдамаками Шевченка) єврейської дівчини, що закохалась в старшину Бурку добре вдався авторіві й допомагає виявити відношення повстанського руху до єврейського населення.

Знаходимо серед п'єси кілька місць, що вражають своєю брутальністю. Автор чомусь намагається випирати як-найбільше зв'язки знущання над євреєм та селянином в першій картині або знущання над євреєм, Сарою й Кучевським, в п'ятій картині. Звичайно можна гадати, що досвідчений режисер візьме в художні рямці ці місця. Але це не завжди буває так, а коли взяти на увагу, що п'єсу дозволено за літерою „А“, цебто її виконуватимуть і по клубах і по сельбудах, то в багатьох випадках може трапитися як раз навпаки. Чи була в цьому конечна потреба.

Загалом п'єса є непоганий матеріал для режисерської роботи, але вимагає від постановщиків великого опрацювання.

Державне Видавництво України видало книжку дуже старанно. Велика кількість ілюстрацій історичних костюмів та портретів історичних осіб звичайно допоможуть при постановці цієї п'єси

Д. Сірий.

Твори Салтикова-Щедріна на екрані

В „Межрабпом-Русі“ відбулася низка нарад за участю Народного Артиста Республіки І. Москвіна в справі інсценізації роману М. А. Салтикова-Щедріна „Семейство Головлевых“. Наради намітили план інсценізації; при чім для цього використано буде цілу низку й інших творів автора.

Сценарій замовлено драматургові І. Сухотіну, авторіві п'єси на ту-ж тему, що включена в репертуар Малого театру.

Всім філіям та агенствам Совкіно надіслано реєстр картин, ухвалених Головополітосвітою для демонстрування; підказ Жовтневих свят. Реєстр складається із 196 назв. Крім нових картин: „Жовтень“ та „10 років“ в реєстрі є картини „Палац та Фортеця“, „Степан Халтурін“, „Броненосець Потемкін“, „Бухта смерті“ та інші.

Совкіно придбало собі право на екранізацію таких літературних творів: „Зависть“ повість Ю. Олеша та „Удав“ Житкова.

Американський режисер у Москві.

Цими днями до Москви прибув режисер Іельського театру (що має 2 філіали в Нью-Йорці та Філадельфії) Герберт Біberman. Біberman приїхав, щоб детально вивчити радянську театральну культуру, а зокрема, щоб використати досягнення лівих театрів в своїх постановках у Америці. Герберт Біberman прочитає також в Москві ряд доповідей про американський театр.

Електрифікація.

„Межрабпом-Русь“ встановляє свою умформерну електростанцію, що разом з перемінним міським током і пересувною станцією дасть щось з 8.000 ампер. Це підвищить фабрику до рівня багатьох європейських кіно-ательє.

Відповідальний редактор **М. Христовий.**

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Харківська Державна опера

Вибух

Опера на 4 дії, 8 картин з прологом і епілогом,
музика й текст Б. Яковського.

Пролог—карт. 1. „Білі наплічники“ Дія 1. (карт. II)—„Наскок“ (карт. III)—„Двір на руднях“ Дія II. (карт. IV)—„В руднях“ (карт. V)—„Біля старої рудні“ Дія III (карт. VI)—„Свято“ Дія IV (карт. VII)—„Рудком“ (карт. VIII)—„Вибух“. Епілог—Апофеоз—„Червона зірка“.

Дієві особи:

В пролозі: Каштанов (капітан з добров. Армії)—**Мосін** (Засл. Арт. Респ.) Май-Маєвський генерал з добровол. Армії)—**Шапвалов**. Варажу—французький генерал—**Горохов**.

В останніх картинах: Наташа, машиністка з контори рудні **Литвиненко-Вольгемут** (Засл. Арт. Респ.).

Ганна, секретар рудкома . **Ропська** Каштанов, ніби представник англійських гірників **Мосін** (Засл. Арт. Респ.).

Опришкин завідає конторою рудні, шпиг добровольч. Армії **Будневич**

Андрійко Хрущ—Отаман гурту бандитів **Паторжинський**

Кирпач, візник . . . **Дідківський** Ермолаєвич, старий забойщик **Семенцов**

Дараган, голова рудкома **Мартиненко**

Омелько { бандити **Шейн**
Каце { **Коваль**

Китаєць, шахтар . . . **Калюжний**

Лом { шахтарі **Серповський**
 { потайні

Хрипун { бандити **Ходський**

Михайло { **Калмикова**

Василько { Хлопчаки **Мирзе**

Петро { откатчики **Орлова**

Грицько { **Оловейникова**

Добровольчеські французькі й англійські, офіцери, французькі матроси, шахтарі, робітники, Червоноармійці, бандити з банди Хруща.

За перебігом дії танки:

а) Шансонетки—**Стрілова, Маслова, Гасенко, Годар**.

б) Ексцентрики—**Аркад'єв, Горохов**.

в) Гейші—**Ландсман, Озолінг, Лур'є Малєц**.

г) Танго—пріма-балерина—**Сальнікова**, або **Дуленко, Плетньов, Чернишов, Маневич, Гнутий**.

д) Негритоси—**Тарханов, Барський, Рейнеке, Суворов**.

е) Німфа й Сатир—**Переяславець, Ковалів**.

ж) Лезгінка—**Наурська—Чернишов, Маневич, Тарханів, Барський**.

Танки в 11 картині Бандити—**Тарханів, Рейнеке**.

Грузини—**Моїсеїв** або **Горохов**,

Танки в IV дії—**Оксана—Гори**

Китаєць—**Аркад'єв**.

Танок Праці—**Плетньов, Чернишов, Ковальов, Рейнеке, Барський Маневич, Горохов, Гнутий, Суворов, Тарханов**,

Руська:—**Стрілова, Маслова, Гасенко, Годар, Плетьов, Чернишов, Ковальов, Маневич**.

Постановка Головн. режисера **В. Манзія**.

Сцен. оформлення худ. **А. Волненко**

Диригент **І. Вайсенберг**.

Танки в постановці балетмайстера **М. Моїсеїва**.

Хормейстер **А. Попов**.

Головний режисер В. Манзія

Аїда

Опера на 4 дії, 7 карт. муз. **Верді**.

Цар Єгипетський **Семенцов**

Амнеріс **Ропська**

Аїда **Копйова**

Радамес **Голинський**

Амонасро **Будневич**

Гінець **Колодуб**

Рамфіс жрець за часів могутності фараонів **Сердюк**

Дія точиться в Мемфісі

Диригент Засл. Арт. Респ.

Маргуля

Постановка реж. **Юнгвальд-Хількевича**

Танки—балетм. **Моїсеїва**.

Оформлення сцени худ. **Волненка**

Лібрето.

Начальник гвардії єгипетського царя Радамес кохав полонянку Аїду єфіопську принцесу; але в неї є дужа суперниця в особі фараонові доньки Амнеріс. Цар посилав Радамеса на чолі війська супроти єфіопів і в нагороду за перемогу над ворогом пропонує йому одружитися з Амнеріс. Полонений Радамесом батько Аїдин, єфіопський цар Амонасро, умовляє Радамеса втікати разом з Аїдою на її батьківщину. Ревнива Амнеріс викривав змову, і Радамеса, за зраду батьківщини засуджують поховати живим у льоху. Аїда дістається в цей льох і гине разом із своїм коханим.

Режисер Юнгвальд-Хількевич

Чіо-Чіо-Сан

Опера на 4 дії.

Муз. Пучіні.

Дієві особи:

Чіо-Чіо-Сан . . . Альперт-Розанова
Сузукі Златогорова
Леді Пінкертон Козакевич
Пінкертон Базанов
Консул Гришко
Горо Дідківський
Бонзор Семенцов
Комісар Мінаєв
Ямадорі Горохов

Диригує Засл. Арт. Респ.

Арнольд Маргулян

Лібрето

Японська гейша Чіо-Чіо-Сан, прозвана чужоземцями „Мадам Беттерфлай“, причаровує американського лейтенанта Пінкертонна: вони женяться. Гейша щиро вірить у тривалість свого родинного щастя, і не зважає на обурення свого дядька, старого Бонзо, що проклинає цей шлюб з чужоземцем. Мінаєв три роки. Пінкертон давно вже кинув її, але вона чекає на його поворот. Її вже сватають за іншого, проте вона й досі кохає Пінкертонна і звертається до американського консула, щоб той написав їй мужеві. Несподівано Пінкертон повертає до Японії. Чіо-Чіо-Сан готується зустрічати його. Та він уже жонатий на іншій, американці, яка довідавшись, що Пінкертон має сина від японки хоче відібрати сина в Чіо-Чіо-Сан та зробити його американським громадянином. Переконавшись, що шлюб її був тільки часовим гешефтом, Чіо-Чіо-Сан з розпачу перерізує собі горло заповідним батьківським ножом.

Диригент І. Вайсенберг

Балетмайстер Моїсеїв

Евген Онегін

Опера на 3 дії, 7 картин

муз. Чайківського

Дієві особи:

Ларіна Мартинович
Тетяна Сокіл
Ольга Копйова
Няня Ропська
Онегін Будневич
Ленський Середа
Гремін Паторжинський
Тріке Колодуб
Зарецький Серповський
Ротний Мінаєв
Діється за часів царату (при Миколі І).

Танки в постановці балетмайстра
Моїсеєва

Диригує Петро Ставровський

Вистави веде М. Чемезов

Лібрето

Молодий поет Володимир Ленський знайомить з родиною своєї нареченої Ольги Лариної свого приятеля й сусіда на ім'я Євгена Онегіна. Сестра Ольги, Тетяна закохалася в Онегіна, але зневірений у житті Євген не приймає її кохання. Тим часом сам на балі в Ларіних залицяється до Ольги й викликає ревності Ленського. Ленський кличе Онегіна на двобій, де Онегін забиває свого друга. Щоб

Фауст

Опера на 5 дій, 9 картин.

Муз. Гуно.

Дієві особи:

Фауст старий . . . Дідківський
Фауст молодий Колодуб
Мефістофель Сердюк
Валентін Мінаєв
Маргарита Фішер
Зібель Златогорова
Марта Мартинович
Вагнер Мартиненко

Балет „Вальпургієва ніч“ з участю прими-балерини Сальнікової Виконують: К. Сальнікова, Дуленко, Переяславець, Васіна, Рубіна, Стрілова, Маслова, Литвиненко, Плетньов, Чернишов. Ковальов, Аркад'єв. Увесь балет, та учні студії.

Диригент І. Вайсенберг. Режисер Юнгвальд-Хількевич. Танки балетм. Моїсеїв. Оформлення худ. Ріфтин.

Соло на скрипці проф. Добржинець та Пергамент. Соло на в. оловчелі Дінов.

Лібрето.

Старий учений, доктор Фауст зневірився в житті. Він шукає собі смерті в отруті, але тут саме перед ним з'являється Мефістофель і переконує його продати свою душу, а за це обіцяє повернути йому молодість. Ставши молодим, Фауст, за допомогою Мефістофеля причаровує молоду дівчину Маргариту й забиває на горді її брата Валентіна, що вступився за сестрини честь. Маргарита, щоб заховати безчестя убиває свою дитину. Її завдають до в'язниці, де вона через муки совісті страчує розум. Маргарита відмовляється втікти з в'язниці. коли Фауст намовляв її на це а побачивши Мефістофеля згадує все минуле й умірає з щирим каяттям.

спекатися мук сумління Онегін по-дорожув по світу. А коли повертається на батьківщину, стріває Тетяну вже в Петербурзі, замужем за князем Гремінім. Він закоханий в Тетяну й признається їй у цьому, та вона, вірна своєму мужеві, не приймає кохання, хоч і кохає Онегіна й досі.

Держтеатр „Березіль“

Шпана

Огляд—ексцентріяда в 9 показах.

Сатира памфлет Ярошенка.

Словесне оформлення інтермедій
Каплі-Яворовського та Бондарчука.

Композиція огляду Бортника.

Дієві особи:

Стрижак Шагайда.
Бухгалтер Крушельницький.
Довгаль Сердюк.
Машиністка Ольга Чистякова.
„ „ Бабіївна.
Шершетка Радчук.
Селянин Бабенко.
Робітник Стеценко.
Секретар Нарезуду Савченко.
Хазяїн пивної Карпенко.
Повії Стеценко, Криницька.
Безпритульні Доценко, Пігулович.
Музики в пивній Станіславська.
„ „ Шутенко, Ходкевич.
Агенти каррозжу Балабан, Карпенко.
Міліція Кононенко, Козаченко.
„ „ Стеценко.

Диспут:

Бринза — Пилипенко, Пузо — Козаченко, Кіпрічків — Гавришко, Шароварників — Стеценко, Молокососенко — Шутенко, Мрійновийний — Ходкевич Вибий зуб — Масоха.

Скетинг ринг:

Конферанс — Балабан, Іванів, Слуги просценіуму: Титаренко, Петрова, Свашенко, Подорожній, Іванів, Білашенко, Дробинський-Назарчук.

Театральна інтермедія: режисер-Шпанський — Подорожній.

Танок смерті: Титаренко, Балабан, Масоха.

Аристократка — Криницька.

Аристократи: Петрова, Лор, Пігулович, Даценко, Стеценко, Гавришко, Назарчук, Іванів, Козаченко Стукаченко, Возіян.

Робітник Грім — Бабенко.

Робітники: Карпенко, Савченко, Ходкевич, Шутенко, Стеценко, Жаданівський, Кононенко, Романенко.

Куєспромці: — Пилипенко, Стеценко, Криницька, Смерека, Жаданівський, Стукаченко.

Постановка режисера
Бортника

Реж. лаборанти: Лішанський

Художники. Шкляїв та
Сімашкевич

Диригент Крижанівський

Виставу веде помреж.
О. Савицький

Яблуневий Полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Радянського Полку Долінін
Сатана, його брат Кононенко
Матрос Антонович
Таня Бабіївна
Отаман Петлюрівської Дивізії Сердюк
Нещадим Нач. Штабу Подорожній, Радчук
Ярославна — Начал. контр-розвідки Чистякова
Іва Титаренко, Смерека, Піліньська
Адам льокай Іви Ходкевич
Шахтор Жаданівський
Гаврилко Гавришко
Гак Стеценко
Малеча Козаченко
Олешко Шутенко
Хлопчик-повстанець Пігулович
Сафо-хінець, вистовий Зіновія Назарчук
Жінка перша повстанка Станіславська
Жінка друга повстанка Криницька
Командарм Бабенко
Ад'ютант Командарма Шутенко
Комдив Гавришко
Вартовий Мілютенко
Пілот Іванів
Санітарка Станіславська
Повстан. перший Білашенко
Повстан. другий Козаченко
Алмазов начальник Гарматн. дивізіону Петлюр. армії Ходкевич
Головань — полковник Бабенко
Хорунжий Діхтяренко
Ад'ютант Іванів
Молот-Ватажок Загону Дробинський
Денісов — Денікінський полковник Мімотенко
Гайдамака перший Хвиля
Гайдамака другий Гавришко
Інспектор — представн. Уряду Савченко
У. Н. Р. Савченко
Машиністка Косаківна
Чорношляхник Гавришко
Вартовий Шутенко
Редька — інтендант Жаданівський
Ад'ютант перший Хвиля
Ад'ютант другий Жаданівський
Ад'ютант третій Іванів
Селянка Пилипенко
Дід Хвиля
Червоноармійці, чорношляхники, селяни. Гості на бенкеті.

Мікадо

оперета на 3 дії за Суліваном
музика Богдана Крижанівського,
текст М. Йогансена та О. Вишні.

Дієві особи:

Юм-Юм Титаренко, Даценко
Лі-ті-фу Чистякова, Стеценко
Піті-Сінг Піліньська
Піп-бо Пігулович
Нанкі-пу Білашенко
Мікадо Романенко, Сердюк
Цу-ба Гіряк
Коко Крушельницький
Піш-Гуш Мілютенко
Кі-кі Жаданівський
Міністр краси Свашенко
„ війни Козаченко
„ здоровля й моралі Дробинський
„ ділових справ Масоха
„ публ. розваг Хвиля
Бонза Пилипенко
Гвардія Назарчук
Військо Шутенко
Селянин Свашенко
Ослик Назарчук
Професор Кононенко
Астролог Савченко
Пожешний Карпенко
Гейші: Горна, Даценко, Косаківна, Лор, Петрова, Смерека, Станіславська, Стеценко
Моряки Дробинський, Карпенко, Козаченко, Кононенко, Масоха, Свашенко, Лор.

Постановка Валерія Інкіжінова.

Оформлення сцени Вадима Меллера

Відновлює Режисер

Лесь Дубовик

Диригент Б. Крижанівський

Виставу веде помреж.

О. Савицький

1-ша дія картини: 1. „Пролог“, 2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий Полон 4. „Політики“ 5. „Сатана попався“.

II дія. 6. „Матросська іділія“ 7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У командарма“ 11. „Злякались пострілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“ 14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера Я. Бортника.

Реж. Лаборанти } В. Гайворонський
А. Макаренко

Художнє оформлення В. Шкляїва
Помреж. О. Савицький

Держ. Харківський Театр

Республіка на колесах

(Бузанівський лицедій)

п'єса на 3 д. (12 одмін) Я. Мамонтова

Дудка Андрій, прапорщик . Кречет
Хапчук Сенька, чиновник

Фенька, попівна, анархістка . { Крамаренко
Варецька
Лешко

Кудалов Іван Іванович, телеграфіст
Домашенко

Негода Кузьма, сторож Твердохліб
Максим, селянин . Овдієнко

Харитина, його жінка . Зарницька

Печений, колишній писар . Тагаїв

Мерчик, комерсант Петляшенко

Люся Пузанок, учителька Горленко

Явдоха, салдатка . Маслюченко

Сашко Завирюха, голова ревкому Сокирко

Стьопа, секретар ревкому Чалишенко

Архип, льокай . Ватуля

Оксюша, дочка лавошника Попова

Гервасій, піп . Ходимчук

Дід . Манько

Баба . Жданова

Селянин I . Воронько

" II . Лосів

Кум . Павлусенко

Інвалід-салдат . Свічкаренко

Корольок . Гевський

Салдатка I Бузанівська . Малієва

" II " Санківська

Салдатка I Таранівська . Акімова

" II " Нікітіна

" III " Костєва

Незможник . Єфремов

Баби . Олишівна, Войтенко

Салдат I . Удовенко

" II . Чорнуха

" III . Потоїв

" IV . Шкурат

Червоноармієць . Поліський

Гармоніст . Шкурат

Хлопчик I . Трудлер

Хлопчик II . Скуратова

" III . Лосєва

" IV . Наливайко

" V . Мизинєць

" VI . Петровська

" VII . Попова-Сергієва

Салдати . Залізна, Вятківська

Салдати . Сергієнко, Мазуренко

Салдати . Челишенко, Ходимчук

Машиніст . Хорош

Салдат з одрізом . Шкурат

Постановка Гол. Реж. О. Загарова

Оформлення сцени худ. Ю. Магнер

Банкрот

п'єса на 5 д. (15 епізодів)

С. Лівітіної переклад Ю. Смолича

Дієві особи:

Данов, інженер . Овдієнко

Ольга, його дружина Маслюченко

Данов, професор, батько інженера Тагаїв

Марія Іван., мати Ольги Зарницька

Буров, токарь . Сокирко

Спирідонов, студент . Домашенко

Грачевський, дирек. заводу Хорош

Заливайко, механік . Петляшенко

Устенко . Кречет

Байко . Свічкаренко

Кузик . Робітники

Сидоров . Твердохліб

Надя, курсистка . Лешко

Степанчик, студент . Крамаренко

Степанчик, вартовий заводу Манько

Таня, онука Степанчика Скуратова

Начальник міліції . Ходимчук

Панич . Літвінов

Панночка . Попова

Пан . Чалишенко

Дама . М. лієва

Міліціонери . Удовенко, Шкурат

Газетяр . Трудлер

Невідомий . Лосів

Режисер А. Кліщеїв

Оформлення сцени Ю. Магнер

Вистави веде пом. реж.

Ф. Благополучний

Руський Драмтеатр

Іван Козырь и Татьяна Русских

П'єса в 3-х дійствах 22 епізодах Д. Смолина.

Діючі особи.

Іван Козырь . Блюменталь

Тамарин (Засл. Арт. Респ.)

А. Н. Вейський

Татьяна Русских . И. А. Люминарская

М-р Ллойд . П. А. Алексєєв

Лоретта . И. А. Лощина

Месьє Артикль . Л. Я. Полевой

Мадам Артикль . В. В. Красова

З. А. Марачевич

Том, негр . Е. А. Саблина

Фы-фун-ли, китаєць . А. Ф. Намфрод

В. П. Лермин

Начальник поліції . З. А. Зинин

Первый агент . Н. М. Юренєв

Второй агент . С. Л. Гольдштаб

Капітан . Н. А. Шевелєв

Уокер старший механік

Н. Л. Хорват

1-й кочегар . А. С. Крымський

2-й кочегар . В. Т. Вадура

Скрипач . Ф. А. Новиков

Мари . Е. М. Метейская

Китти . З. П. Паяр

Мици . Е. Н. Ленская

Кочегары, матросы, пассажиры

и служачіе парохода.

Время действа наши дни.

Постановка . П. А. Алексєєва

Художник . Н. К. Пелєнкін

Ведет спектакль помішник режис.

Д. А. Дейсмор

Монтировочный режисер М. В. Владимиров

„Любовь Яровая“

п'єса в 5 действ. К. Тренєва

Діючі особи:

Швандя . Заслуж. Арт. Респ.

В. А. Блюменталь-Тамарин

Борєлін

Любовь Яровая . И. А. Люминарская

М. Н. Дефорж

Кошкин—комиссар . Н. Л. Хорват

Дунька . А. С. Самборская

Михаил Яровой . В. С. Шевелєв

Гетманов

Павла Петровна . Панова

И. А. Лощина

М. М. Яновская

А. С. Крымський

Хрущ . пом. ко- Н. М. Юренєв

Мазухин } миссара З. А. Зинин

Грозной } А. Ф. Намфрод

Максим Горностаєв, профессор

А. Ф. Намфрод

Горностаєва, его жена В. В. Красова

М. М. Муссури

Малинин } полков- Л. Я. Полевой

Кутов } ники З. А. Зинин

Протоиєрей Закатов } деятели тыла

Елисатов } А. С. Крымський

Н. А. Шевелєв

В м. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО ВСІХ КИЇВСЬКИХ ТЕАТРІВ

В Києві організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні Державного драматичного театру ім. Франка, майдан Спартак № 2.

Колосов, электротехник

А. Н. Вельский
 Махора Т. П. Алябьева
 Марья, крестьянка А. И. Берковская
 Семен, ее сын . . . В. Т. Вадура
 Пикалов Росций
 Барон Борелин
 Новиков

Баронесса Наумовская
 Иов Чир, сторож . В. П. Лермин
 Фольгин П. А. Алексеев
 Чиновник Д. А. Дейсмор
 Положинцев . . . С. Л. Гольдштаб
 Генерал Н. М. Юренев
 Караульный . . . Ф. Новиков
 Крестьянка . . . Н. Н. Наврозова

Постановка П. А. Алексеева
 Художник Н. И. Пеленкин
 Ведет спектакль помрежиссер
 Д. А. Дейсмор
 Монтир. режиссер

М. В. Владимиров
 Художественный руководитель
 Л. С. Самборская

Горе от ума

Комедия в 4 дейст.

А. С. Грибоедова

Действующие лица:

Павел Афанасьевич Фамусов
 Управляющий в казенном
 месте П. А. Алексеев

Софья Павловна, его дочь
 М. Н. Дефорж

Лиза, служанка . Л. С. Самборская
 Алексей Степанович Молча-
 лин, секретарь Фамусова

А. М. Борелин
 Александр Андреевич Чацкий

В. А. Блюменталь-Тамарин
 (Засл. Арт. Аеспубл.)

Полковник Скалозуб Н. А. Хорват
 Наталья Дми-
 триевна Гори

Платон Ми-
 хайлович Гори

Князь Тугоуховский
 А. Ф. Намфрод

Княгиня Тугоуховская
 А. И. Берковская

1-ая княжны . . . Е. М. Метельская
 2-ая М. А. Неар

3-ая Е. А. Саблина
 4-ая Е. И. Ленская

5-ая З. П. Паяр
 6-ая Н. Н. Наврозова

Графиня бабушка . М. М. Муссури
 Графиня внучка . . . Янковская

Антон Антонович Загорский
 Н. А. Шевелев

Решетиллов Г. В. Гетманов
 Г-н Н Росций

Г-н Д В. П. Лермин
 Петрушка Н. М. Юренев

Швейцар А. С. Крымский
 Постановка Н. А. Алексеева

Ведут спектакль: М. В. Владимиров
 и Д. А. Дейсмор

Оформление спектакля художн.
 Н. К. Пеленкина

Зав. худ. частью Л. С. Самборская
 Главный режиссер П. А. Алексеев

Очередной режиссер Н. Л. Хорват
 Зав. музык. частью Я. Полферов

(профес.)

Театр Пролеткульта

По ту сторону щели

(Профессор Друммонд)

Пьеса в 3 действиях (9 эпизодов)
 А. Афиногенова, по Джеку Лон-
 дону.

Действующие лица:

Профессор Друммонд } Б. Дьяков
 Рабочий Биль Тодс } Б. Гаремов
 Морган, банкир . . . Б. Гаремов
 Регина, его дочь . . Н. Федоренко
 Секретарь Моргана . М. Давидов
 Ван-Форст, профессор . О. Гандель
 Ван-Форст, его жена К. Богданова
 Елена, их дочь . . . В. Ханченко
 Веблен, спортсмен . И. Гальперин
 Марго, секретарь Друммонда

Л. Майзель
 Джо, слуга Друммонда А. Качеров
 Харвард, издатель . А. Свистунов
 Мак, председатель союза Б. Гаремов
 Мэри, секретарь союза П. Ермакова
 Томм-Ману, негр . В. Грудницкий
 Ю-Ли, хозяйин бара А. Туманский
 Патти, негритенок . П. Долгополов
 Вильямс, шпик . . . А. Свистунов
 Старший мастер . . . А. Алимов
 Джонс, старый рабочий

Патрик }
 Леслинг }
 Новичек }
 Боб }
 Гарри }
 Джипси }
 Лиззи }
 Анна }
 Кетти }
 Сыщик }
 1-й полисмен . . . А. Туманский
 2-й полисмен . . . В. Дудецкий
 1-й репортер . . . А. Качеров
 2-й репортер . . Ф. Белополюцкий
 Графиня Лежнинская . А. Бурштейн
 Князь Головин . . . С. Чишко
 Матрос И. Хатьянов
 Ковбой А. Алимов
 1-ый А. Качеров
 2-ой }
 3-ий } фашисты . П. Долгополов
 4-ый } . И. Гальперин
 . . . А. Алимов

Гости у Моргана: Васильева, Май-
 зель, Ермакова, Алимов, Гальперин
 Долгополов, Качеров.

Постановка Л. Лукацкого
 Художник А. Босулаев

Композитор Ю. Мейтус
 Танцы в постановке Вигилева

Лаборанты: А. Босулаев, Б. Гаре-
 мов

Художественный руководитель За-
 харий Вин

Управляющий театром Н. Муренко
Сила сильных

Пьеса в 3 действиях В. Плетньова,
 по рассказу Б. Лавренева „О про-
 стой вещи“.

Действующие лица:

Леон Кутюрье. Фран-
 цуз комерсант . . . Б. Гаремов
 Дмитрий Орлов.

Марго-Кутюрье Бела, подпольный
 работник Н. Федоренко

Доктор Саковнин . . О. Гандель
 Саковнина, жена док-
 тора К. Богданова

Полковник Розенбах. Начконтрраз-
 ведки А. Туманский

Поручик Соболевский.

Командан контрразведки И. Галь-
 перин, Дудецкий, Свистунов

Капитан Туманович. Военный сле-
 дователь Б. Дьяков

Семенушин. Член Ревкома. Под-
 польщик В. Грудницкий

1-й офицер С. Гордиенко
 А. Свистунов

2-й „ С. Гордиенко
 3-й „ М. Давидов

Юнкер Терещенко . П. Долгополов
 Интеллигент . . . В. Дудецкий

Торговец Ф. Белополюцкий
 Селянин И. Гальперин

Акцизный чиновник . А. Алимов
 Девушка с кудряшками В. Ханченко

Простая женщина . А. Васильева
 Постановка Захарий Вин. Реж. Ла-
 борант Б. Дьяков. Художник

А. Босулаев. Зав. Музык. Част.
 Б. Финдель. Спектакль ведет

С. Чишко.

ВИЙШОВ З ДРУКУ ЧЕРГОВИЙ №
 ГУМОРИСТИЧНОГО ЖУРНАЛУ

„ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦ“

ВИМАГАЙТЕ У ВСІХ КІОСКАХ та ГАЗЕТЧИКІВ

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 15 КОП.

Театр Музкомедії

Ярмарка невест

Муз. ком. в 3 действ. . . **В. Якобы**
 Джек Гаррисон **Янет**
 Флора, его жена **Каренина**
 Люси, его дочь **Попова**
 Том Миглес **Бравин**
 Бэсси, камеристка Люси **Болдырева**
 Граф Ротенберг **Таубе**
 Фриц, его сын **Таганский**
 Шериф, хозяин гостиницы **Шадурский**
 Пастор **Толин**
 Юноша **Ромашкевич**
 Нотариус **Забайкалов**
 Капитан **Брянский**
 Постановка гл. Режисера
Ф. С. Таганского
 Главн. дирижер **Н. А. Спиридонов**
 Прима балерина . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Художник **Супонин**

Миг счастья

Муз. ком. в 3 действ. муз. **Штольца**
 Граф фон-Биберах **Таубе**
 Эльфрида, его жена . . **Гвоздева**
 Ганс, их сын **Десямар**
 Луц фон-Бурген **Шадурский**
 Муценбахер **Васильчиков**
 Ева, его жена **Каренина**
 Лицци, его дочь **Попова, Болдырева**
 Дезире, шансон. певица **Наровская**
 Фриц **Райский**
 Платтер **Таганский**
 Тоблас, владеец парикмахерской . . . **Забайкалов**
 Мальчик **Лесковская**
 Кассирша **Шульженко**
 Постан. гл. реж. **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует . **С. Д. Солящанский**
 Прима балерина . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Художник **Супонин**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Сильва

Муз. ком. в 3-х дейст. **Кальмана**
 Князь Вальянюк **Янет**
 Княгиня Вальянюк, его жена **Каренина**
 Эдвин, их сын **Райский**
 Стасен їх племянница **Таганская**
 Сильва Вареску **Наровская**
 Ферри **Васильчиков**
 Граф Бони **Таганский**
 Ропе **Брянский**
 Генерал **Толин**
 Нотариус **Шадурский**
 Никсо **Толин**
 Постановка гл. режис.
Ф. С. Таганского
 Дирижирует . **С. Д. Солящанский**
 Прима балерина . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Художник **Супонин**

Коломбина

музком. в 3 д. муз. **А. Рябова**
 Графиня Коллета . . . **Наровская**
 Маркиз Филипп **Тауба**
 Октав Дюпорей **Райский**
 Пикадор **Янет**
 Кайтал **Таганский**
 Этелька **Болдырева**
 Жопонэ **Шадурский**
 Жорж **Брянский**
 Рауль **Десямар**
 Эрнео **Забайкалов**
 Матрос **Толин**
 Лакей **Ромашкевич**
 Постановка гл. режис.
Ф. С. Таганского
 Дириж. **С. Д. Солящанский**
 Балетмейст. **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Спектакль ведет
Л. Г. Маленский

Баядерка

музком. в 3 д. муз. **Кальмана**
 Принц Раджами **Райский**
 Одетта Даримонт **Попова**
 Маркиз Наполеон **Таганский**
 Луи Филипп **Янет**
 Марнетта **Наровская**
 Полк. Паркер **Хенкин**
 Фефе **Миловинова**
 Дева, ад'ютант **Десямар**
 Дева Синчи **Засимович**
 Деватор Трабизонт . . . **Шадурский**
 Пимпринетт **Брянский**
 Котек **Забайкалов**
 Джони **Десямар**
 Директор бара **Толин**
 Капельдинер **Ромашкевич**
 Постановка гл. реж.
Ф. С. Таганского
 Дириж. **С. Д. Солящанский**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Марица

музком. в 3 д. муз. **Кальмана**
 Марица **Наровская**
 Тассило **Райский**
 Лиза, его сестра **Таганская**
 Коломан Зупан **Таганский**
 Графиня **Каренина**
 Пенчик **Таубе**
 Граф Карл **Брянский**
 Чекко **Шадурский**
 Популеско **Янет**
 Цыганка **Белецкая**
 Берко, цыган **Толин**
 Постановка гл. реж.
Ф. С. Таганского
 Дирижирует гл. дириж.
Н. А. Спиридонов
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Клоун

Музыкальн. комедия в 3-х действ.
Краусса
 Адриан фон-Гот-тентат **Янет**
 Елена, его дочь **Попова**
 Конрад Хегелин **Бравин**
 Киприан Гункель . . . **Таганский**
 Мими **Болдырева**
 Казимир Водраковский **Васильчиков**
 Тобия Воланер, педагог **Брянский**
 Иван, слуга барона **Толин**
 Постановка глав. режис.
Ф. С. Таганского
 Дирижирует **С. Д. Солящанский**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Ходожник **П. М. Супонин**
 Прима-балер. **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Принцесса цирка

Муз. комедия в 3 действ.
Кальмана
 Федора Корнеджи, американка вдова . . **Светланова**
 Князь Афанасий Рюрикович **Янет**
 Князь Купоров **Кушнир**
 Граф Пусин **Десямар**
 Мушкин **Шадурский**
 Брусовский ад'ютант **Хенкин**
 Директор цирка **Бравин**
 Пинелли режиссер цирка . . **Таубе**
 Мисс Мабель, наездница **Таганская**
 Барон Розенцвей **Толин**
 Карла Шлумбергер **Каренина**
 Топи, ея сын **Таганский**
 Пеликан, обер-кельнер . . . **Васильчиков**
 Максик, пиколло **Забайкалов**
 Михаил, дворецкий князя . . **Толин**
 Мери, девушка в баре . . . **Шульженко**
 Билетер **Ромашкевич**
 Постановка гл. режисера . . **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует гл. дирижер . . **Н. А. Спиридонов**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Художник **Супонин**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

СПИСОК № 23

П'єс дозволених до вистави Вищим Репертуарним Комітетом УПО НК УССР

Руський репертуар

1. **Акулова Е. В.** „Драма женской души“ (Освобожденная). Пьеса в 4 д. и 5 карт. Рук. Стр. 62. А.
2. **Алексеев Андрей.** „Чорт“. Комед. в 2 д. Стр. 34. „Сб. пьес для дерев. театра“ ГИЗ. М.-Л. 1927 г. Стр. 72. 20 к. А.
3. **Анушкин Яков.** „Честная шляпа“ Тр.-комед. в 3 д. А.
4. **Арский П.** „Голгофа“ Трагед. из эпохи Парижской Коммуны 1871 г. в 5 д. с прол. Изд. „Прибой“ Л. 1924 г. Стр. 108. 60 коп. А.
5. **Багриновский М. М.** „Игра с Джокером“ Музкомед. в 3 д. Слова Холмского Рук. Стр. 210. Б.
6. **Бюхмер Георг.** „Войчек“ Трагед. в 24 сценах. Пер. М. Выжиной. Стр. 23. ГИЗ. М.-Л. 1924 г. А.
7. **Волькенштейн В.** „Спартак“ Героич. драма в 10 карт. 2-е Изд. МОДПнК. М.-Л. 1927 г. Стр. 68. 75 коп. А.
8. **Дунаевский И.** „Женихи“. Оперетта в 3 д. Текст С. Антимонова и Н. Адуева. Рук. Стр. 46. А.
9. **Еленский Н. О.** „Заговор“ „На разлучение“. Пьеса в 1 д. Стр. 13. „Сб. пьес для дерев. театра“ ГИЗ. М.-Л. 1927 г. Стр. 72. 20 коп. А.
10. **Еленский Н. и Житников М.** „Репетиция“. Пьеса в 1 д. Стр. 22. „Сб. пьес для дерев. театра“ ГИЗ. М.-Л. 1927 г. Стр. 72. 20 коп. А.
11. **Зарудный Иван.** „Против отца“. Пьеса из деревенской жизни, в 4 д. МТИ 1927 г. Стр. 40. 50 коп. А.
12. **Левитина София М.** „Банкрот“. Драма в 5 д. (12 карт.) А.
13. **Левитина София М.** „Товарищ“. Драма в 5 д. (10 карт.) Рук. Стр. 81. А.
14. **Павлов Георгий.** „Бронзовый идол“. Драма в 5 д. Рук. 137.
15. **Синявский Донат.** „Час равен году“. Соц. драма в 9 эпиз. Изд. „Долой неграм“. М. 1927 г. Стр. 80. 90 коп. А.
16. **Штольц.** „Веселая ночь“ или „Кавалер от 10 до 4“ Музком. в 3 д. Пер. С. Спиро и Г. М. Ярона. Рук. Стр. 145. Б.

Єврейський репертуар

1. **Бывалый Г.** „Ди епохе“ Драма-хроника в 13 карт. Пер. Г. Козакевича Рук. А.
2. **Векслер И. А.** „Директор“. Ком. в 1 д. Рук. Стр. 15. А.
3. **Векслер И.** „Николайс цайтн“. Драма в 2 д. Рук. Стр. 28. А.
4. **Голицников В. и Папаригопуло В.** „Миралейн“ (Мысами) (Клешун Кейлн) Комед. мелодрама в 5 д. Пер. Г. Козакевича. Рук. Стр. 66. А.
5. **Гутгерц Р.** „Дос биселе глик“ (Кусочек счастья) Мелодрама в 4 д. Рук. Стр. 99. Б.
6. **Лейвик Г.** „Шап“. Драма в 4 д. из жизни американских рабочих. А.
7. **По Мопассану Сегал А.** „Брат и сестра“. А.
8. **Надир.** „Мессия в Америке“. Ком.-сатира в 3 д. Рук. Стр. 27. А.
9. **Пинес Д.** „Бай дер ерд“. (На земле). Пьеса в 3 д. Рук. Стр. 26. А.
10. **Пинес Д.** „А зайтл гешихте“. (Страничка истории). Пьеса в 1 д. Рук. Стр. 12. А.
11. **Сегал А.** „Гриша гейт ин Загс. (Пьеса в 1 д. Рук. Стр. 28. Б.
12. **Сегал А. Д.** „Паяцен-либе“. (Любовь паяца). Драма в 1 д. (Сюж. заимствов.) Рук. Стр. 27. Б.
13. **Сегал А. Д.** „Ди протекция“. (Протекция). Ком. в 1 д. Рук. Стр. 27. Б.
14. **Сегал А. Д.** „Скандал“. Пьеса в 3 д. (Сюжет заимств. из пьесы Кистемекера „Инстинкт“). Рук. Стр. 70. А.
15. **Сегал А. Д.** „фардингт зих а циммер“. (Отдается комната). Комед. в 1 д. Рук. Стр. 24. Б.
16. **Сегал А.** „Дос хупе клейд“. Пьеса (перер). Рук. Стр. 97. Б.
17. **Резник Л.** „Ойфстанд“. (Восстание). Драма в 4. д. А.
18. **Рейзельман И.** „Дос фрейлихс шнайдерн“. (Веселый портняга). Комед. в 3 д. Рук. Стр. 92. Б.
19. **Родман Б. Г.** „Файвиш дер идиот“. Драма в 4 д. Рук. Стр. 66. Б.
20. **Файнман Л. и Б.** „Блут ун трэфн“. Драма в 4 д. Рук. Стр. 34. А.
21. **Фефер и Фидель.** „А майсе мит а кнепл“. (История с пуговицей). Дет. пьеса в 3 д. А.
22. **Фидель Н.** „Хае Паус ди алмонс“. Комед. в 3. Рук. Стр. 90. А.
23. **За Шолом-Алейхемом-Волкештейн и Норвид.** „Ристократы“. (Аристократы). Пьеса в 3 д. Рук. Стр. 21. А.

Вчен. Секретар ВРК М. Плеський